

PEONY

MSTORY HUB



황녀는 악당을 꿈꾼다 3

เจ้าหญิง

ผู้वादฝัน
อยากเป็น

นางร้าย

The Princess Dreams
Of Becoming A Villain

이라라 Leelala เซียน

บทที่ 105

**ครอบครัวเราเลื่อนแผนการเดินทางออกไปหนึ่งวันแล้วจึง
มุ่งหน้าไปทางเหนือ**

เหตุผลบ่งหน้าของการไปเยือนทางเหนือคือการไป
สำรวจของท่านพ่อและการลาพักร้อนของครอบครัว

จำนวนสิ่งของที่เตรียมไปและผู้ร่วมเดินทางจึงเพิ่มขึ้นอีก
เป็นเท่าตัว

โดยเฉพาะกองอศวินศักดิ์สิทธิ์ที่ถึงกับมารวมพลตั้งแถว
ขนาดใหญ่อย่างกะทันหันโดยมีฉันเป็นต้นเหตุ

กองอศวินศักดิ์สิทธิ์คอยอารักขาอยู่หน้ารถม้าของพวก
ฉัน ขณะที่กองอศวินซูริกก็อารักขาอยู่ด้านหลัง

ภาพของพวกเขาที่แต่งกายด้วยชุดเครื่องแบบสีขาว
น้ำเงินและคอยอารักขาหน้ารถม้าประจำราชวงศ์ซึ่งประดับด้วยแผ่น
ทองคำดูแล้วช่างสง่างามเหลือเกิน หากแต่เบื้องหลังนั้นไม่ใช่

กองอศวินทั้งสองต่างก็ทะนงในศักดิ์ศรีของตนเองจน
กระทบกระทั่งกันได้ทุกเรื่อง

สงครามประสาธของพวกเขาเริ่มตั้งแต่ตอนที่รอฉันอยู่
ตรงลานหน้าตำหนักกุหลาบก่อนจะออกเดินทาง

ด้วยข้อขัดแย้งว่าใครจะได้อารักขาตำหนักนารทม้า

“แน่นอนว่าต้องเป็นกองอศวินศักดิ์สิทธิ์ที่อศวินทุกนายมี
พลังศักดิ์สิทธิ์ระดับหนึ่งสิครับ”

“อศวินทุกนายของฝั่งข้าก็มีพลังศักดิ์สิทธิ์เหมือนกันนั่น
ละครับ”

อศวินในชุดเครื่องแบบสีน้ำเงินส่งเสียงขึ้นจุมูกหัวเราะเยาะ

กองอศวินศักดิ์สิทธิ์ดูจะตกใจแต่ก็รีบปรับสีหน้ากันใหม่

“ถึงจะเป็นพลังศักดิ์สิทธิ์ระดับหนึ่ง แต่ใ้ช้ว่าจะเป็นระดับ
หนึ่งแบบเดียวกันทั้งหมดนะครับ พวกข้าสามารถเชื่อมออราเข้า
ด้วยกันเพื่อสร้างปราการป้องกันได้ในรัศมีวงกลมกว่าห้าเมตร
เลยเชียว”

ว่าแล้วบรรดาอศวินชุดขาวก็ปล่อยพลังโดยการเชื่อม ออราของพวกเขามาเข้าด้วยกันเสียยาวเหยียดราวกับจะพิสูจน์ สิ่งทีพุดไป

ทันทีที่ม่านซึ่งส่องแสงสีขาวก่อกำขึ้นเป็นรูปโดม ทั่วทุกบน ต้นไม้ กระจายในพวงหญ้า และหม่อมแมลงที่โตอยู่ตามพื้นต่างก็รีบ หนีออกไปนอกม่านอย่างขวัญหนีดีฝ่อ

กองอศวินซุรีไม่แม้แต่จะรอดู

“การแผ่ออราก็แค่ทักษะง่าย ๆ ที่แม้แต่คนมีพลัง ศักดิ์สิทธิ์ระดับแปดยังทำได้ แต่การจดจ่อไปยังจุดใดจุดหนึ่ง แล้วใช้มันอย่างประณีตนั้นเป็นอีกเรื่อง”

เมื่อชายคนที่พุดส่งสายตาให้ บรรดาอศวินชุดน้ำเงิน ก็ปล่อยออราเส้นสั้น ๆ และเรียบบางเหมือนเข็มไปยังสวนทันที

ไม่นานใบไม้เขียวชอุ่มก็ร่วงกราวลงมาบนพื้นดิน ประหนึ่งสายฝน เหลือไว้เพียงดอกกุหลาบสีน้ำเงิน

ฉันเข้าใจดีว่าเหล่าอศวินมีความภาคภูมิใจในสังกัดของตนมากเพียงใด

ยังเป็นกองอัครวิเศษศักดิ์สิทธิ์กับกองอัครวิเศษยิ่งแล้วใหญ่

แต่ทำไมต้องมาตีกันในสวนของฉัน

ต่อหน้าฉันที่ไม่มีพลังศักดิ์สิทธิ์เลยแม้แต่ชนิดด้วย!

กองอัครวิเศษศักดิ์สิทธิ์แค้นหัวเราะกับทักษะการใช้ออราของกองอัครวิเศษ ปลายนิ้วของพวกเขายังมีคลื่นออราอยู่เหมือนกำลังเตรียมพร้อมเพื่อแสดงทักษะต่อไป

หากฉันยังเฝ้าดูเงียบๆ แบบนี้ต่อไป มีหวังลานหน้าตำหนักถูกลापได้ราบเป็นหน้ากลองก่อนจะออกเดินทางไปทางเหนือแน่

“พอ! ถ้ายิ่งทะเลาะกันเป็นเด็กแบบนี้ข้าจะไม่พาไปทั้งคู่ นั่นแหละ ข้าเองยังมีอัครวิเศษของพระราชวังอันดับสองอันดับสามอยู่ทั้งคน...มีไปยันอันดับสิบโน่น!”

คำขู่ได้ผล รอบข้างเงียบลงไปทันที

“ดี ข้าจะเลือกว่าใครจะได้อารักขาอยู่ด้านหน้าด้วยการโยนเหรียญ ถ้าออกหัวก็กองอัครวิเศษศักดิ์สิทธิ์ แต่ถ้าออกก้อยก็เป็นกองอัครวิเศษ”

ฉันสั่งให้กองอัศวินทั้งสองโยกย้ายไปยังจุดพักแล้วโยน
เหรียญขึ้น

แหวดตาประหม่ายามมองขึ้นไปบนอากาศของพวกผู้ชาย
หุ่นกำยำล่ำสันนั้นหน้าดูไม่หยอก

สายตาเหมือนกำลังมองดูปัญหาที่ใหญ่ที่สุดในชีวิตมัน
ช่างน่าขันยิ่งนัก

เหรียญตกลงมาบนฝ่ามือ ผลคือออกหัว

กองอัศวินศักดิ์สิทธิ์ได้นำหน้า ในที่สุทธธมมาก็ได้เคลื่อน
ขบวนกันเสียที

ภายในรถเจียบกริบ อาจเป็นเพราะเราออกเดินทางด้วย
จุดประสงค์อันหนักอึ้ง

หลังพ้นเขตนครหลวงที่เต็มไปด้วยอาคารโอ่อ่าหรูหรา
และมีแต่ผู้คนพลุกพล่าน ทุ่งหญ้ากว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา
ก็ปรากฏแก่สายตา

การเดินทางโดยรถม้าไปยังดินแดนทางเหนือต้องใช้เวลาถึงสามวันเต็ม พวกฉันจึงเดินทางกันไม่หยุดจนถึงเวลาที่ม้าจำเป็นต้องพักจริงๆ

เครื่องมือเวททั้งหมดถูกติดตั้งไว้ภายในรถม้า ทุกอย่างจึงสะดวกสบายราวกับอยู่ในห้องรับรองของตำหนัก

ยิ่งออกมาไกลจากนครหลวง ทิวทัศน์นอกหน้าต่างก็ยิ่งสวยงาม

เราอ้าปากค้างบ่อยครั้งขึ้นตามจำนวนสิ่งที่ไม่คุ้นเคยซึ่งผ่านเข้ามาในสายตา

พวกฉันสนุกและหัวเราะให้กับสิ่งเล็กๆ น้อยๆ เช่น หินตะปุ่มตะป่ำที่กองทับถมกันจนเป็นหอคอย หรือหลังคาที่สร้างจากฟางข้าว

ส่วนมือเที่ยงก็กินอาหารง่าย ๆ อย่างแซนด์วิชมอนเตสลัดไก่ และผลไม้เชื่อมที่หัวหน้าห้องเครื่องห่อมาให้

พอคล้อยบ่าย จิตใจพวกฉันก็ผ่อนคลายเต็มที่และสนุกกับการเดินทางมากขึ้น

ทั้งเอาไฟมาเล่นเกม เอากีตาร์ออกมาเล่นพร้อมกับร้องเพลงไปด้วย ไปจนถึงเอาลูกแก้ววิดิทัศน์มาถ่ายรูปกัน

เสียงหัวเราะดังขึ้นไม่ขาดสาย

พีฮิลเดการ์ดเองก็พูดเจ๊ยแจ้วมากเป็นพิเศษ

“ท่านพี่ชอบไหม”

“อืม ชอบสิ ข้าเพิ่งเคยออกมาไกลขนาดนี้เป็นครั้งแรกเลยนี่นา ยิ่งได้ออกมาด้วยกันแบบนี้ยิ่ง”

ท่านพ่อพับเอกสารที่อ่านอยู่

“ถ้าอย่างนั้นต่อไปเรามาเที่ยวกันทั้งครอบครัวบ่อยๆเลยแล้วกัน”

“ขอบคุณนะคะ ท่านพ่อ”

พี่สาวพูดอย่างเขินอาย

“เจ้าไม่ควรต้องมาขอบคุณกับเรื่องแบบนี้สักนิด ข้าเสียอีกที่ต้องขอโทษ”

ช้าด้วย

“ดูปราสาทนั่นสิ!”

พีธิลเดการ์ตชื้อออกไปนอกหน้าต่าง

ปราสาทกระจกตั้งตระหง่านอวดความงดงามโดยมี
แสงอาทิตย์อัสดงเป็นพื้นหลัง

“สร้างจากกระจกงั้นรี”

พีเอิร์นหันพูดอย่างชื่นชม

ท่านพ่อจึงอธิบายเรื่องปราสาทตรงหน้าให้พวกฉันฟัง

“นั่นบารอนี¹ อัลลูนี่ เป็นพื้นที่ที่เนินทรายซึ่งเป็นรูปร่าง
ตามแม่น้ำขยายเขตเพิ่มขึ้นจนทำให้งานฝีมือเกี่ยวกับแก้ว
พัฒนาตามไปด้วย วันนี้เราจะนอนที่นั่นกัน”

ยิ่งเข้าไปใกล้ปราสาท พีธิลเดการ์ตก็ยิ่งเอ่ยชมไม่หยุด
ปาก “ปราสาทงดงามเหลือเกินค่ะ เหมือนหลุดออกมาจากเทพ
นิยายเลย”

¹ อาณาเขตปกครองของบารอน

“สวยแล้วไง ต้องแข็งแรงทนทานด้วยสิ หากข้าฟาตออร่า
เข้าไปทีเดียวก็คงถล่มลงมาแล้วมั้งนั่น”

จากนั้นพีเออร์นั้นก็เรียกเรเวน

“เรย์ เจ้ามองเช่นไร”

“หากไม่ใช่คนโง่ก็คงใช้เครื่องมือเวทยกกระต๊บบความ
แข็งแรงครับ”

ท่านพ่อหัวเราะแทนคำตอบ

ดูเด็กน้อยของข้าสิ ฉลาดจริงเชียว

ฉันลูปผมเรเวน

พีเออร์นั้นเลิกคิ้วถลึงตามองเรเวน

“เฮ้ นี่เจ้ากำลังบอกว่าข้าโง่รี”

สองคนนั้นเถียงกันอีกสักพัก แต่ก็ไม่ได้ทำให้การ
เดินทางหมดสนุกแต่อย่างใด

รถม้าผ่านประตูปราสาทเข้าไป

บารอนอัลลูนีและเจ้าของที่ดินคนอื่นๆ ต้อนรับขับสู้เรา
อย่างดีเหมือนได้รับการติดต่อมาล่วงหน้าแล้ว

พอได้มาเห็นกับตา ปราสาทแห่งนี้งดงามกว่าที่เห็น
ไกลๆ มากมายนัก

กระจุกสีรูปทรงต่างๆ ต่างถูกประดับให้อวดความงดงาม
อยู่ทั่วทุกจุดของตัวปราสาทเลยทีเดียว

เราพักที่บารอนีก่อนจะออกเดินทางอีกครั้งในวันถัดมา

สีหน้าของพีอีลเดการ์ดและพีเอิร์นนั้นแสดงออกชัดเจน
ว่าพวกเขากำลังคาดหวังว่าจะได้พบเจอกับทิวทัศน์และผู้คน
แบบใหม่อีกในวันนี้

บรรยากาศดี ๆ ดำเนินมาจนถึงช่วงบ่ายก่อนจะหนักอึ้ง
ขึ้นเรื่อยๆ

ยิ่งเข้าไปใกล้ดินแดนทางเหนือ สภาพแวดล้อมทาง
ธรรมชาติก็เริ่มจะกันดารขึ้นทุกที

ตามไร่นาที่ได้เห็นนาน ๆ ที่ผ่านบานหน้าต่างไว้ซึ่ง
ผลิตผล เสื้อผ้าของผู้คนที่เดินผ่านไปตามทางล้วนก็สกปรก
มอมแมม

ปราสาทเดอแคนทอราที่เราพักในคืนที่สองเทียบกับ
ปราสาทอัลลูนีในคืนแรกไม่ได้เลยสักนิด

ที่นี้ขาดแคลนทรัพยากรจนแม้แต่การบูรณะกำแพง
ปราสาทที่พังทลายลงมาก็ยังมีจุดที่ซ่อมไม่ได้อยู่หลายจุด

วันต่อมาก่อนออกจากปราสาทเดอแคนทอรา พวกฉันจึง
ได้มอบของขวัญที่เตรียมมาสำหรับแกรนด์ดัชชีให้พวกเขาไปด้วย
ครึ่งหนึ่ง

**เราตัดสินใจจะเข้าไปสำรวจคูคูโรเวลล์ก่อนจะไปยัง
แกรนด์ดัชชี**

คูคูโรเวลล์ตั้งอยู่บริเวณเชิงเขา

สามหรือสี่ชั่วโมงหลังจากปราสาท ถนนหนทางเริ่ม
ขรุขระขึ้นอย่างไม่ทันให้ตั้งตัว

‘ก๊อ กุ’ เสียงเคาะรถม้าดังขึ้น

“ฝ่าบาทแกรนด์ดยุก จากตรงนี้ รถม้าไม่สามารถผ่านไป
ได้แล้วพะยะค่ะ”

ทันทีที่เปิดประตูและออกไปนอกรถก็พบกับเส้นทาง
ที่แคบลงกว่าเดิม

ปัญหาที่สองคือเส้นทางที่ว่านี้ไม่ราบเรียบเลยแม้แต่นิด
เบื้องหน้ารถม้าคือเทือกเขาเบลฟาร์ที่มีทิวเมฆบดบังส่วนยอด
เอาไว้ สีเขียวของป่าสนดูเข้มกว่าเดิมเมื่อตัดกับเมฆขาว

เซอร์ไฮเคน หัวหน้ากองอัศวินศักดิ์สิทธิ์รอคำสั่งจาก
ท่านพ่อด้วยสีหน้ารู้สึกผิด ท่านพ่อผู้มีภูมิลำเนาอยู่ที่ดินแดน
ทางเหนือเหลือบมองภูเขารอบอย่างไม่สะทกสะท้าน

“เช่นนั้นก็ทิ้งรถม้าไว้ที่นี่ละ”

ท่านพ่อเลื่อนสายตามามองฉัน

“ใครจะตามไปบ้าง”

ฉันยกมือขึ้นทันที

ท่านพอมองฉันด้วยแววตาที่เปี่ยมไปด้วยความเชื่อมั่น
อย่างที่พูดเมื่อไม่กี่วันก่อนแล้วยิ้มออกมา

พีเอิร์นนั้นโอบไหล่ฉัน “หากท่านนักบุญหญิงไป อัสวิน
ศักดิ์สิทธิ์อันดับหนึ่งอย่างขำข่มไม่พลาดเช่นกัน”

เซอร์ไฮเคนมองฉันด้วยความเป็นห่วง “กระหม่อมจะ
ถวายการอารักขาพระองค์อย่างดีที่สุดพะยะค่ะ”

เซอร์ลูอินเทอร์กระตุกยิ้มมุมปาก

“ท่านไม่จำเป็นต้องกังวลขนาดนั้นหรอกครับเซอร์ไฮเคน
เจ้าหญิงทรงเป็นศิษย์ที่เข้าถวายการสอนมากกว่าสี่ปี แค່ทรงม้า
ผ่านเขตเขาสูงแค่นี้ เรื่องกล้วยๆ ครับ”

ฉันพยักหน้าให้เซอร์ไฮเคนเป็นเชิงว่าไม่ต้องเป็นห่วง

ที่นี้ก็เหลือแค่พีฮิลเดการ์ดกับเรเวน

ตอนนั้นเอง จู่ๆ รถม้าก็ลอยขึ้น

เหล่าอัสวินชักดาบออกมาถือในท่าเตรียมพร้อม

“ข้าทำเอง”

ทุกคนก้มหน้าลงมองเรเวนด้วยสีหน้าตกตะลึง

ฉันนึกถึงตอนที่เดินร่ากับเรเวนในงานเลี้ยงปีใหม่อันมา

“เวทลอยตัวกลางอากาศ!”

“อืม อาจจะไม่ค่อยดีแต่ข้าจะตามลิสไปด้วย พี่ฮิลกาไป
พร้อมข้า”

พี่ฮิลเดการ์ดลูบผมเรเวน

“ขอบใจจะ ระบายด้วยนะ”

ฉันยกนิ้วโป้งให้เรเวน

เขายกรถม้าทั้งหมดขึ้น ก่อนจะยกคนตามเป็นลำดับ
ถัดไป มีแต่อัศจรรย์เท่านั้นละที่ทำได้

เด็กน้อยของข้าเก่งที่สุด!

เรเวนยกพี่ฮิลเดการ์ดขึ้นกลางอากาศเพื่อให้ขึ้นไปอยู่
บนรถม้า พี่สาวกวาดตามองไปทั่วภูเขาแล้วกะพริบตา มันคือ
สัญญาณของการหยั่งรู้

“ท่านพี่ เห็นอะไรหรือ”

“มีใครบางคนรออยู่ที่คุกโรเวลล์ ผมทอง...”

พีอีลเดการ์ดหันขวับมามองพีเออร์นั้น

“เหมือนท่านพี่เปียบเลย”

“มาร์ควิสตลอดเดียว”

คราวนี้เราทุกคนหันมองท่านพ่อด้วยความตกใจ

“เมื่อวานข้าใช้คนพิราบสื่อสารติดต่อไปว่าเราจะไปที่คุกโรเวลล์ก่อน นางไปถึงก่อนแล้วสินะ ใจร้อนจริงเชียว”

ฉันกลืนน้ำลาย

ในที่สุดก็จะได้เจอมาร์ควิสตลอดเดียวเสียที

ฉันตื่นเต้นที่จะได้เจอท่านอามากกว่าจะได้ไปเยือนคุกโรเวลล์เสียอีก

บทที่ 106

คุกโรเวลล์ตั้งอยู่บนเนินกว้างก่อนถึงจุดที่ภูเขาจะเริ่มลาดชันขึ้นไป

บรรยากาศรอบคุกสุดแสนจะวังเวงสวนทางกับตัวภูเขาที่มีป่ารกชัฏ

คุกโรเวลล์ที่ตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางแสงแดดโดยไม่มีลมพัดมาสักวูบเดียวพาให้นึกถึงซากปรักหักพังไร้ความหมายไร้ชีวิต

และข้างหน้านั้นก็คือ ‘มาร์ควิสคลอเดีย’ ผู้นำกองอัศวินวินเทอร์

แม้จะได้ยินจากพีฮิลเดการ์ดแล้ว ฉันก็ยังตกใจอยู่ดีเมื่อได้เห็นมาร์ควิสคลอเดียเต็มๆ ตา

ไม่ว่าจะเป็นชีวิตก่อนหรือชีวิตนี้ นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันได้เจอนาง

กระทั่งตอนงานศพของท่านพ่อ นางก็ยังไม่มาร่วมโดยให้เหตุผลว่าทางเหนือมีอสุรกายออกอาละวาด

เส้นผมสีทองอ่อนๆ และเครื่องหน้าของนาง ไม่ว่าจะเป็นสันจมูกหรือสันกรามคมกริบนั้นเหมือนพีเอิร์นนั้นไม่มีผิด ต่างก็เพียงแค่อ่อนน้อมตาที่ยากจะบอกว่าเป็นสีฟ้าหรือเขียวกันแน่

ยิ่งไปกว่านั้นรูปร่างหน้าตาดูเด็กจนทำให้เห็นว่าทั้งสองเป็นฝาแฝดกัน

มาร์ควิสอยู่แต่ทางเหนือไม่เคยออกไปไหน ดังนั้นคนส่วนใหญ่ในที่แห่งนี้และเพิ่งเห็นนางเป็นครั้งแรกก็คงตกใจด้วยเหตุผลเดียวกับฉันนั่นละ

นกกาพากันบินพรูขึ้นมาเหนือคุกโรเวลล์

เพื่อทำลายความเจ็บร้าวกับว่าเวลาหยุดนิ่งนี้ ท่านพ่อจึงเป็นฝ่ายเดินหมากก่อน

“คลอเดีย ไม่ได้เจอกันนานนะ”

น้ำเสียงของท่านพ่อเป็นมิตรและไร้ความตะขิดตะขวงใจ เหมือนกำลังทักทายคนที่เจอหน้ากันอยู่ตลอด

มาร์ควิสโค้งคำนับ

“ขอท่านมอญเตวิลคุ้มครองฝ่าบาทแกรนด์ดยุก
ขอบพระทัยพระองค์ที่เสด็จมาไกลถึงทางเหนือเช่นนี้เพคะ”

นางเอ่ยทักทาย ทว่าท่าที่ขีดเส้นแบ่งอย่างชัดเจนทำให้
บรรยากาศกลับมาตึงเครียดอีกครั้ง มองปราดเดียวก็รู้ว่านาง
ตั้งใจจะปฏิเสธน้ำใจของท่านพ่อ

ชักร้อนใจแล้วสิ

ฉันเลียริมฝีปากแล้วก้าวออกไปข้างหน้าพร้อมรอยยิ้ม

“เพิ่งได้เจอกันครั้งแรกเลยนะคะท่านอา ลิสตราเองคะ”

ก่อนอื่นต้องเริ่มจากทำตัวให้สนิทสนมด้วยภาพลักษณ์
แบบเด็กน้อยไม่รู้ประสาเพื่อลดระยะห่างให้แคบลง

“ข้าสงสัยมาตลอดว่าท่านเป็นเช่นไร ได้มาเจอตัวจริง
แบบนี้แล้วข้ายิ่งชอบเข้าไปใหญ่ ท่านสง่างามมาก ๆ เหมือน
ที่เขาว่ากันเลยคะ แฮ่ ๆ”

รอยยิ้มเยาะปรากฏบนใบหน้าของมาร์ควิส

“ขอบพระทัยเพคะ ขอปัญญาแห่งท่านมอญเดวิดจงเกิดแก่เจ้าหญิง” นางทักทายฉันตามมารยาทเช่นเดียวกับที่เอ่ยกับท่านพ่อ

ไม่สิ ทำทางแบบนี้ไม่ใช่การทำตามมารยาท แต่มันคือการเมินกันแบบโตะงๆ เลยไม่ใช่หรือ

อย่างไรก็เถอะ ไมตรีของมาร์ควิสจำเป็นกับฝั่งฉันมากจริงๆ ฉันจึงพูดทำนองประจบสอพลอไปอีกครั้ง

“ท่านหน้าเด็กจังเลยนะคะ ถ้าคนไม่รู้จักต้องคิดว่ายังเลขสองอยู่แน่ๆ ไร้มีเวลาเมื่อไหร่ ท่านช่วยบอกเคล็ดลับดูแลผิวให้ข้าบ้างได้ไหมคะ”

“ไม่ใช่หน้าเด็ก แต่ยังเด็กอยู่ต่างหากเพคะ”

มาร์ควิสตอบเสียงแข็ง

“ปีนี้คลอดเดี่ยวเพ็งจะยี่สิบเจ็ดนะ”

ท่านพ่ออธิบายเสริมเมื่อเห็นฉันเบิกตาโต

อายุห่างกับท่านพ่อตั้งสิบห้าปีเชียวหรือ

เพิ่งรู้เลยนะเนี่ย

ขนาดรวบรวมข้อมูลจากวาเลรีมาแล้วก็ยังสะเพร่าเรื่อง มาร์ควิสตลอดเตี้ยตัวจริงจนได้ เส้นผมบังภูเขาดังจริง ๆ

ฉันคิดว่าท่านพ่อกับมาร์ควิสจะอายุห่างกันประมาณ ฉันทกับพีเออร์นั่น เพราะแบบนั้นถึงได้คิดว่านางน่าจะอายุราว ๆ สามสิบ

นี่ฉันขม้วยรุ่นว่าหน้าเด็กหรือนี้ พยายามจะทำให้ตัวเอง ดูดีแท้ ๆ แต่ดันพูดผิดเสียอย่างนั้น

สุดท้ายเลยได้แต่ส่งยิ้มแหย ๆ กลับไปให้ด้วยสีหน้าว่าวุ่น

พีเออร์นั้นไม่ถูกใจกับบรรยากาศนี้จึงเดินทะเล่ทะเล่า ออกมาด้านหน้า

และทักทายมาร์ควิสด้วยภาษาแบบเดียวกับที่นางใช้

“ยินดีที่ได้เจอนะครับมาร์ควิสตลอดเตี้ย ข้า เจ้าชายเออร์นั้น แคมส์ฟอร์ดครับ”

เขาถึงกับตัดช็อกกลาง ‘พราวต์’ ออกเพื่อให้ดูสง่าผ่าเผย
กว่าเดิม

เหมือนบอกเป็นนัยว่า ‘พราวต์ก็ไม่ได้ยิ่งใหญ่อะไรนี่’

ทว่าคำพูดต่อมานี้สิที่น่าชื่นชมยิ่งกว่า

“ขอท่านมอญเดวิลคัมครองมาร์ควิสผู้รับใช้ราชวงศ์ด้วยความ
ภักดีเสมอมา”

ผู้รับใช้ราชวงศ์ด้วยความภักดี! มีผู้รับใช้ที่เหนียวแน่นกว่า
ขนาดนี้บ้างล่ะ

ใบหน้าเพื่อนยิ้มเยาะเย้ยของมาร์ควิสแตกเป็นเสียง
เพราะคำทักทายของพี

ท่านพีไปเรียนรู้วิธีการพูดตอกหน้าที่มีแต่พวกเลดีใน
แวดวงสังคมใช้มาตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

หากคิดถึงพีฮิลเดการ์ด คำพูดและการกระทำของพี
เออร์นั้นนับว่าไม่สมควรเป็นอย่างยิ่ง แต่พอได้มองแบบนี้แล้วมัน
โล่งใจชะมัด

ท่านพี่สุดยอดไปเลย!

เท่าสะบัดยิ่งกว่าตอนถือดาบกวัดแกว่งไปมาเสียอีก

พี่เองก็เหมือนจะรับรู้ความรู้สึกของฉัน เขาหันมายกคิ้วให้ทีหนึ่ง

แต่ถ้าฉันแสดงออกว่าชอบใจมากไปก็กลัวใจพี่เออร์นั้นจะทำตัวป่วนประสาทมาร์ควิสตลอดอีกเรื่อยๆ จึงรีบปรับสีหน้า

แบบนี้แหละทำครั้งเดียวก็พอแล้ว แถมยังเท่มากด้วย แค่นี้ก็พอจ้า

สีหน้าของเหล่าอัศวินที่เรียงนั่งมาตลอดค่อยๆ มีชีวิตชีวาขึ้นมาประหนึ่งว่าพวกเขา ก็คิดเช่นเดียวกับพวกฉัน

ยิ่งเห็นพี่กับมาร์ควิสยืนประจันหน้ากันพร้อมบรรยากาศของการเป็นปฏิปักษ์แบบนี้ ยิ่งรู้สึกว่ทั้งสองดูเหมือนกันยันวิธีการแนะนำตัวเลยทีเดียวน

นอกจากรูปลักษณ์ภายนอกแล้ว นิสัยใจคอก็ยังคล้ายกันอีกอย่างนั่นรี

นิสัยที่ดูฉลาดหลักแหลมและมีเสน่ห์ล้นเหลือหากมองไกลๆ แต่แท้จริงนั้นพร้อมจะกระดิกหางต้อนรับคนที่ตัวเองชอบด้วยความยินดีนี่นะ?

แต่ท่าทีของมาร์ควิสที่ตั้งกำแพงเหล็กกับครอบครัวฉันจนไม่มีช่องว่างให้เข็มสอดเข้าไปได้แม้แต่เล่มเดียวก็ทำให้ฉันลบความคิดเมื่อครู่ออกจากหัว

ไม่มีทางเสียหรอก

ในตอนนั้นเอง ก็เกิดเสียงดังเอะอะโวยวายระหว่างกองอัศวินวินเทอร์ขณะที่พวกเขาแหงนมองท้องฟ้า

คมดาบที่ถูกชักขึ้นไปบนอากาศพร้อมเสียงดัง ‘ซรี้ง’ ต้องสะท้อนแสงแดดจนแสบตา

อัศวินส่วนหนึ่งชูหน้าไม่ขึ้นไปบนท้องฟ้า

กองอัศวินซัวร์และกองอัศวินศักดิ์สิทธิ์เองก็ชักดาบออกมาแทบจะในเวลาเดียวกับกองอัศวินวินเทอร์

กลิ่นอายของความอำมหิตแผ่ไปทั่วพื้นดินเสมือนกำลังเกิดสงคราม

จุดเล็กๆ ที่ลอยอยู่กลางอากาศค่อยๆ เคลื่อนเข้ามาใกล้

ม้าหลายตัวย่ออากาศว่างเปล่าราวกับกำลังเดินอยู่บน
พื้นดินนำรถม้าเข้ามา

เสียงดิ่งสายหน้าไม้ดังขึ้นทำลายความเงียบ

“อย่ายิงนะคะ! คณะของเราเองค่ะ!”

ทว่าลูกศรกลับพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าในเวลาเดียวกับที่ฉันพูด
พอดิบพอดี

ใจฉันหล่นวูบ

ฉันยกมือขึ้นปิดปากด้วยความตกใจ แต่โชคดีที่รถม้า
เปลี่ยนทิศทางก่อนที่ลูกศรจะไปถึง

ม่านน้ำแข็งบางๆ ปรากฏขึ้นขวางหน้าลูกศรที่เฉียดผ่าน
รถม้าไปอย่างหวุดหวิด มันจึงปักเข้าที่ม่านน้ำแข็งก่อนจะร่วง
ลงพื้น

รถม้าค่อยๆ ลงจอดบนที่ราบอย่างนุ่มนวล

ประตูถูกเปิดออก พี่ฮิลเดการ์ตก้าวลงมาโดยมีอัศวิน
คอยดูแล

พี่สาวแยมยิ้มสดใสก่อนจะเปลี่ยนเป็นเบิกตาโตด้วยความตกใจเมื่อเห็นว่าเหล่าอัศวินกำลังมองจ้องมาที่รถม้าไม่วางตา

“พวกขำมาขำมากเลยหรือ”

ฉันวิ่งไปกอดพี่ฮิลเดการ์ตไว้

“ลิส?”

“...”

หัวใจเริ่มกลับมาเต้นเป็นปกติ หากมีอะไรเกิดขึ้นกับนางฉันจะทำยังไง

ฉันกัตรีมฝีปากจนเลือดซิบ

“เป็นอะไรไป มีเรื่องอะไรหรือ”

พี่สาวคลายอ้อมกอดแล้วใช้สองมือประคองหน้าฉันไว้

“ท่านพี่เกือบจับตัวแล้วนะ”

ฉันพยายามกลั้นน้ำตาที่ใกล้จะไหลออกมาแล้วตอบกลับไปอย่างยากลำบาก

“เรื่องนั้นเองหรือ ข้าไม่ได้จับตรงไหนสักหน่อย ดูลี”

พี่ฮิลเดการ์ดลูบหัวลูบแก้มลูบหลังฉันอย่างอ่อนโยน ก่อนจะต่อว่าฉันด้วยเสียงกั้วหัวเราะเหมือนล้อเล่น

“เจ้ามองข้าอ่อนแอเกินไปแล้ว ถึงจะไม่ถึงขั้นเจ้า แต่ข้าก็มองเห็นอนาคตบ้างเหมือนกันนะ ข้าเห็นว่าจะมีลูกศรพุ่งมาเลยสั่งให้เปลี่ยนทิศทางนะ”

พี่เอิร์นนั้นเข้ามายืนข้างๆ และตบหลังพี่ฮิลเดการ์ดเบาๆ

“เก่งมาก ฮิลกา”

“อืม”

พี่ฮิลเดการ์ดยิ้มให้พี่เอิร์นนั้นแล้วกลับมาพูดให้ฉันวางใจอีกครั้ง

“ก่อนมาทางเหนือเราสัญญากันว่าจะปกป้องชีวิตของใครของมันไง ข้าต้องรักษาสัญญาที่ให้ไว้กับเจ้าอยู่แล้ว อย่าห่วงข้าเกินไปเลยนะ”

มือเล็กดึงฉันเข้าไปกอด พอก้มหน้าลงก็เห็นเรเวนกำลังแหงนหน้ามองฉันอยู่

“เธอก็ช่วยพี่ฮิลกาเหมือนกัน”

“เวทน้ำแข็งไซ้ใหม่”

พี่เอิร์นนั้นกระตักยิ้มแล้วเคาะหัวหยอกเรเวนเบาๆ ถึงจะดูรุนแรงไปหน่อยแต่ก็เป็นคำชมว่าทำได้ดีมาก

ฉันกอดเรเวนด้วยแขนข้างหนึ่ง ขณะที่อีกข้างก็กอดพี่ฮิลเดการ์ดไว้

“เก่งมาก ทั้งสองคนเลย”

ว่าแล้วก็หันไปมองอัศวินที่ดึงสายหน้าไม้เมื่อครู่อย่างคาดโทษ

มาร์ควิสคลอเดียก้าวออกมาด้านหน้า สายตานางหยุด
อยู่ที่พีฮิลเดการ์ต

“มาร์ควิสคลอเดีย พรารด์คะ ข้าต้องขอโทษสำหรับเรื่อง
เมื่อครู่ด้วย”

มาร์ควิสคลอเดียขอโทษพีฮิลเดการ์ตจากใจจริงผิดกับ
ตอนที่พูดกับพวกฉันลับลับ

“เรื่องนี้เกิดขึ้นเพราะกองอัศวินของข้าเพิ่งเคยเห็นภาพ
แบบนั้นเป็นครั้งแรกจึงเข้าใจผิดคิดว่าเป็นอสูรกาย และโทษใน
การทำให้เกิดเหตุอันเป็นอันตรายต่อชีวิตของแขกผู้สูงศักดิ์
ที่กองอัศวินวินเทอร์ได้กระทำ ข้าจะเป็นคนรับไว้เองคะ”

มาร์ควิสคลอเดียคุกเข่าลงกับพื้น

อัศวินนายหนึ่งในกองอัศวินวินเทอร์หมอบราบลงกับพื้น
ตามอย่างมาร์ควิส

“คัลลิสโต เลนนอน หัวหน้านักองอัศวินวินเทอร์ครับ
ดินแดนทางเหนือคือดินแดนที่เต็มไปด้วยอสูรกาย สัตว์ร้าย และ

ชนป่าเถื่อน เป็นสถานที่ที่มนุษย์สูญเสียชีวิตมากที่สุดแม้จะ
ผลอไผลแค่เพียงนิด”

มาร์ควิสคลอเดียขมวดคิ้วมองคัลลิสโตรากับไม่พอใจ
กับการกระทำของเขา

แม้จะรู้สึกถึงสายตาดุดันของนาง คัลลิสโตก็ยังพูดต่อ
อย่างแน่วแน่

“เพราะแบบนี้กองอัศวินของเราจึงมีการตอบสนอง
ที่ฉับไวกับสิ่งแปลกปลอมเช่นเดียวกับเมื่อครู ในฐานะหัวหน้า
กองอัศวิน ข้าจะรับผิดชอบกับเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้และรับโทษ
เองครับ”

อัศวินทั้งหมดในกองอัศวินวินเทอร์หมอบลงตามหัวหน้า
ของพวกเขาและพูดเป็นเสียงเดียวกัน

“ได้โปรดลงโทษพวกเราด้วยเถอะครับ”

ท่าทางที่เต็มใจจะยอมรับโทษของพวกเขาทำให้ใจฉัน
ที่นี้ก็อยากจะลงทัณฑ์อะไรเล็กๆ น้อยๆ ค่อยๆ เย็นลง

“พ่อเองก็ผิดที่ไม่ได้บอกตลอดเดียวก่อนเหมือนกัน เอาเป็น
ว่าให้เรื่องมันจบลงแค่นี้ดีไหม”

ท่านพ่อเข้ามาใกล้เกลี้ยเรื่องระหว่างมาร์ควิสและพวก
ฉันโดยที่ไม่ได้รับรู้ความรู้สึกในใจฉันเลย

“ก็ดีค่ะ ข้าเองก็ไม่ได้บาดเจ็บตรงไหนด้วย”

“ถ้าท่านพี่ไม่เป็นไรก็ตามนั้น”

ท่านพ่อหันไปทางอัศวินที่หมอบอยู่

“ลุกขึ้นเถิด”

พูดจบ ท่านพ่อก็กางสองแขนโอบพวกฉันทุกคนเอาไว้

“ข้าควรจะใส่ใจให้มากกว่านี้ ขอโทษด้วยนะ”

ท่านพ่อลูบหัวพวกฉันคนละทีก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียง
หยอกล้อ

“ซักอยากรทำอะไรให้พวกเจ้าสักอย่างเป็นการไถ่โทษเสีย
แล้วสิ อะไรดีหน้า”

พวกฉันสบตากันแล้วเร่งให้พีฮิลเดการ์ดเป็นคนตอบ

พีสาวคิดอยู่พักหนึ่งก่อนจะเอ่ยปากในที่สุด

“ข้าอยากเรียนพันดาบเหมือนลิสค่ะ”

เรื่องทั้งหมดจบลงด้วยดี พวกฉันผ่อนคลายลงและพูดคุยเรื่องเรียนพันดาบของพีฮิลเดการ์ดกันอีกเล็กน้อย

สายตารุนแรงที่พุ่งมาทางนี้ทำให้ฉันต้องหันกลับไปมอง

มาร์ควิสกำลังมองมา นางไม่อาจเก็บซ่อนความรู้สึกเป็นศัตรูในดวงตาเอาไว้ได้ ทันทีที่สบตากัน นางก็ปรับสีหน้าและเลื่อนสายตาไปทางอื่น

บทที่ 107

มาร์ควิสคลอเดียเรียกจอมเวทในสังกัดมา

“เอาปรากฏการเวทลงเสีย”

จอมเวทวัยกลางคนผมสีน้ำตาลเข้มพร้อมแววตาเป็น
มิตรก้มหัวให้เรเวนเล็กน้อยเหมือนจะทักทายขณะเดินผ่านไป

มันคือท่าทางที่แสดงให้เห็นว่าเขาประทับใจหลังได้เห็น
พลังเวทของเรเวนที่ทำให้รถม้าทั้งคันลอยอยู่กลางอากาศเมื่อครู

เรเวนเองก็ทักทายกลับด้วยวิธีเดียวกัน

จอมเวทผ่อนลมหายใจเข้าออกอยู่ครู่หนึ่งราวกับตื่นเต้น
ที่ต้องมาใช้พลังเวทต่อหน้าอัจฉริยะ จากนั้นจึงท่องคาถา

พื้นดินสั่นไหวขึ้นมาวูบหนึ่งเหมือนกำลังรำให้

จอมเวทที่หันหน้าไปทางโรเวลล์หันหลังกลับมาหาเรา
ด้วยสีหน้าผ่อนคลาย

“เอาปรากฏการณ์เรียงร้อยแล้วครับ”

มาร์ควิสคลอเดียส่งสายตาขอบคุณไปให้จอมเวทแล้วหันมามองคณะเรา “หม่อมฉันสร้างปรากฏการณ์ไว้เพื่อมีเหตุอะไรเกิดขึ้นนะเพคะ”

“เก่งมาก เจ้ารับมือได้ดีแล้วละ”

ท่านพ่อให้กำลังใจมาร์ควิสคลอเดีย

“หม่อมฉันแค่ทำในสิ่งที่ผู้ดูแลแกรนด์ดัชชีต้องทำเท่านั้นเพคะ”

คุณโรเวลล์ไม่ได้ถูกรวมอยู่ในอาณาเขตแกรนด์ดัชชีก็จริงแต่นอกจากมาร์ควิส รอบบริเวณนี้ก็ไม่มีใครสามารถรับมือกับเรื่องใหญ่แบบนี้ได้อย่างฉับพลันอีกแล้ว

การจัดการสถานการณ์ เก็บรักษาหลักฐาน ไปจนถึงกำจัดปัจจัยความเสี่ยงนั้น เป็นประโยชน์กับพวกฉันที่เดินทางมาเพื่อสืบสวนคดีนี้อย่างยิ่งหลวง

ถึงอย่างนั้นคำขอบคุณของท่านพ่อกลับทำให้มาร์ควิส
ก่อกำแพงขึ้นมาอีกครั้ง พร้อมท่าทีเหมือนจะบอกว่าที่เข้าไป
เพราะสถานการณ์นี้เป็นภัยต่อแกรนด์ดัชชีก็เท่านั้น

“หม่อมฉันตรวจสอบภายในคุกและจัดการบริเวณรอบ
ข้างแล้ว แต่ว่า...”

สายตาของมาร์ควิสเลื่อนมาหยุดอยู่ที่ฉัน พีฮิลเดการ์ต
และเรเวน

“มันไม่ใช่ภาพที่เด็ก ๆ ควรจะเห็นเลยเพคะ”

ฉันสบตากับท่านพ่อ ท่านพ่อจึงให้ทางเลือกกับพวกฉัน
ด้วยแววตาที่เปี่ยมไปด้วยความเชื่อมั่น

“พวกเจ้าคิดเห็นเช่นไรกันบ้าง”

ด้วยเหตุที่มันเป็นความผิดปกติซึ่งไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน
ในอดีต ความคิดที่ว่าตัวเองควรต้องรู้เรื่องคดีคุกโรเวลล์ของฉัน
จึงยังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

“ลูกเอาด้วยค่ะ”

“ข้าด้วยค่ะ”

พีฮิลเดการ์ดตอบต่อ

“เรย์ด้วย”

เรเวนจับมือฉัน

พีฮิลเดการ์ดจับมืออีกข้างของเรเวนไว้ราวกับจะปกป้อง
เด็กน้อย ส่วนพีเออร์นั้นก็ก้าวมาอยู่ข้างหน้าฉัน

“ตามมา”

ท่านพ่อเชื่อในตัวพวกฉัน ทว่าคนอื่นกลุ่มกลับไม่ได้เป็น
เช่นนั้น

เหล่าอัศวินเป็นห่วงพวกฉันมากจนเกินพอดี หัวหน้ากอง
อัศวินศักดิ์สิทธิ์และหัวหน้ากองอัศวินซูริยันดักทั้งหน้าและหลัง
ขณะที่อัศวินคนอื่นๆ ก็ล้อมเราไว้อีกหลายชั้น

สิ่งที่ฉันเห็นระหว่างอยู่ในกำแพงมนุษย์มีแต่พวกอัศวิน
ในชุดเครื่องแบบสีขาวกับน้ำเงิน

ทำแบบนี้ ต่อให้ได้เข้าคุกมันก็ไม่มีความหมายอยู่ดีไม่ใช่หรือไง!

“โทษนะคะ ข้ามองอะไรไม่เห็นเลย ช่วยขยับไปด้านหลังสักแถวได้ไหม”

พวกอัครินมองหน้ากัน

“เจ้าไปสิ”

“ข้าแข็งแกร่งกว่าเจ้า ข้าจะคอยคุ้มกันเจ้าหญิงเอง เจ้านั้นแหละไป”

“ทั้งสองคนที่พูดอยู่ตรงนั้น แล้วก็อีกสี่คนข้างๆ ด้วย ไปกันให้หมดนั้นแหละ”

หลังจากต่อล้อต่อเถียงกับพวกอัคริน ในที่สุดก็ไล่พวกเขาที่ยืนขวางด้านข้างให้ถอยไปอยู่ข้างหลังได้เสียที

“ไปกันเลยไหมเพคะ”

ฉันเพิ่งจะกลับมาหายใจหายคอได้ แต่แล้วก็ได้เห็นว่า มาร์ควิสกำลังมองจ้องมาที่พวกฉันด้วยแววตาเย็นชา

มาร์ควิสหันขวับไปอีกทางและก้าวเข้าไปด้านใน

เป็นอีกครั้งที่ฉันได้เห็นความเย็นชาในแววตาของ
มาร์ควิสยามที่มองพวกเรา

มาร์ควิสไม่ชอบราชวงศ์ขนาดนั้นเพราะอะไรกันนะ

ฉันชนลูกเกี้ยวทันทีที่ก้าวเข้าไปในคุก

คุกแห่งนี้แม้จะถูกบังไว้ด้วยปราการเวทอิทธิก
สถานการณ์ทั้งหมดก็จบลงไปแล้ว ทว่าบรรยากาศภายในคุก
กลับแตกต่างจากด้านนอกราวฟ้ากับเหว

บางสิ่งที่เหนียวเหนอะตั้ยังสกปรกปนเปื้อนอยู่ใน
อากาศจนหายใจได้ลำบาก

และดูเหมือนจะไม่ใช่อันตรายที่รู้สึกแบบนี้ เพราะ
กระตังมือของพีอีลเดการ์ดกับเรเวนที่ฉันจับอยู่ก็ยังมีบีบเข้าหา
กันแรงขึ้นกว่าเดิมเล็กน้อย

“อึบ!” เสียงอาเจียนดังมาจากบริเวณใกล้เคียง

ขบวนหยุดลงทันที

ระหว่างบรรดาอัศวินที่กำลังยืนทำหน้าที่อย่างแข็งทื่อ ได้เห็นบุคคลที่ยืนอยู่ตรงกลางคือเซอร์ฮัลเบอร์รี่ อีกทั้งเจ้าหน้าที่การปกครองและเจ้าหน้าที่สอบสวนซึ่งเข้าร่วมการสืบสวนนี้ด้วย

พวกเขาไม่อาจเอาชนะพลังงานอันหนักอึ้งและกำลังสำรองเอาสิ่งที่อยู่ในกายออกมากันจนตัวงอ

ขนาดอัศวินที่มีพลังศักดิ์สิทธิ์ระดับหนึ่ง ยังหน้าตั้งขนาดนั้น บรรยากาศหนักอึ้งนี้ต้องเป็นบรรยากาศที่คนทั่วไปอดทนได้ลำบากเป็นแน่

และแล้วก็ได้คำตอบตามที่คาดไว้จากปากมาร์ควิส

“พลังงานที่ทุกท่านรู้สึกและอัดแน่นอยู่ในคุณคืออีกเหตุผลที่หม่อมฉันต้องสร้างปราการเวทกันเอาไว้เพคะ เพราะแบบนี้หม่อมฉันถึงได้ทูลถามเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพระญาติคนอื่น ๆ จะเสด็จไปด้วยกัน”

“ไม่เป็นไรใช่ไหม ถ้าไม่ไหวพวกเจ้าจะกลับก่อนก็ได้นะ”

ท่านพ่อหันมาถามพวกฉัน

ฉันส่ายหน้าแล้วจึงสังเกตเห็นหน้าของพีฮิลเดการ์ตกับ
เรเวน ทั้งพีสาวและเรเวนต่างก็ส่ายหน้าทั้งที่หน้าซีดเผือด

“ตอนนี้ยังไม่เป็นไรค่ะ”

“ดี”

คราวนี้ท่านพ่อจึงเลื่อนสายตาไปมองเซอร์ฮัลเบอร์รี่และ
คณะบ้าง

มาร์ควิสขมวดคิ้วก่อนจะเอ่ยปากถาม

“จะเอาอย่างไรกับพวกเขาดีเพคะ เหมือนจะเป็นคนที่มา
สอบสวนเรื่องนี้เสียด้วย”

เซอร์ฮัลเบอร์รี่เงยหน้าอมเขี้ยวอมม่วงขึ้นมาตอบอย่าง
ลำบากลำบ่น

“ตอนนี้ค่อยยังชั่วแล้ว...”

แต่ยังพูดไม่ทันจบก็อาเจียนออกมาอีกรอบ

พลังงานหนักอึ้งไม่บริสุทธิ์ทำให้ร่างกายตอบสนองเอง
โดยธรรมชาติแม้จะไม่มีอะไรให้ขย้อนออกมาแล้วก็ตาม

“ดูเหมือนจะไม่ใช่นะ”

มาร์ควิสพยักหน้าให้กองอัครินวินเทอร์

“นำทางพวกเขาออกไป”

เรย์ปล่อยมือฉันแล้วก้าวออกไป

“เรย์?”

เรเวนหันกลับมาเมื่อถูกเรียกก่อนจะส่งยิ้มตรงมา给我
ฉัน เด็กน้อยเดินไปหยุดอยู่หน้าเซอร์ฮัลเบอร์รี่

ทุกสายตาดำต่างจับจ้องไปที่เรเวน

สีหน้าไร้เดียงสาที่น่ารักน่าเอ็นดูของเด็กน้อย
แปรเปลี่ยนเป็นเย็นชาและแข็งกระด้าง

หัวใจฉันหล่นวูบไปอยู่ที่พื้น

มันทำให้ฉันนึกถึงเรเวนวัยสามขวบที่ได้เจอในเทือกเขา
เบลฟาร์

เด็กน้อยที่มีแววตาเฉยชาจนมองไม่ออกว่ารู้สึกอย่างไร
คนนั้น

เซอร์ฮัลเบอร์รี่และคนอื่นๆ ที่อยู่กับเขากำลังหายใจเข้า
ออกจนไหล่ขยับขึ้นลง

ไม่นานทุกคนก็กลับมาหายใจได้อย่างปกติอีกครั้ง พวกเขา
เขามองและยิ้มให้เรเวน

“เกิดอะไรขึ้น...”

เซอร์ฮัลเบอร์รี่โค้งให้เรเวน

“ขอบคุณครับคุณชายเรเวน พลังเวทใช้ใหม่ครับ”

“อืม”

“ข้าหายใจโล่งขึ้นเยอะ แคมพลังงานที่กดทับร่างกายอยู่
ก็หายไปจนหมด เป็นพลังเวทที่เยี่ยมยอดจริงๆ ครับ”

ฉันดึงเรเวนที่เดินกลับมาอยู่ข้างๆ เข้ามากอด

“เก่งมาก เรย์”

“ดีใจที่ได้ช่วยลิสนะ”

“อืม ช่วยได้เยอะเลยแหละ”

“หากไม่เป็นการเสียมารยาท ข้าขอถามได้ไหมครับว่า
พลังเวทที่ท่านใช้เมื่อครู่นี้คือเวทอะไร”

จอมเวทแห่งแกรนด์ดัชชีเอ่ยถามเสียงสั้น

“เวทปรากการกับเวทธรรมชาติ”

เรเวนตอบด้วยสีหน้าที่ติดจะรำคาญนิดๆ

“น่าฟังเหลือเกินครับ ท่านแบ่งแยกพลังเวทที่ต่าง
ประเภทกันได้ทั้งหมดแล้วยังรวมมันเข้าด้วยกันในเวลาเดียว
กันอีก”

จอมเวทแห่งแกรนด์ดัชชีชื่นชมความสามารถของ
เด็กน้อยด้วยความตื่นเต้น

ฉันปลื้มใจจนลูบผมเรเวนไม่หยุด

อัจฉริยะผู้นี้คือน้องฉันหรือนี่!

พีเอิร์นหันเซิดหน้าขึ้นแล้วเหลือบตาลงมองอย่างหยิ่งผยอง

“แค่นี้มันน่าทึ่งตรงไหนกัน”

ฉันถลิ่งตามองพีเอิร์นนั้น

“เขาคือเด็กที่ใช้เวทมนตร์แข่งกับอสูรกายได้ตั้งแต่สามขวบนะ คำว่า ‘แค่นี้’ ของพีเอิร์นะเรื่องกล้วยๆ อยู่แล้ว น้องข้าเสียอย่าง”

อย่างนั้นเองหรือ ต่อหน้าเถียงกันอย่างกับอะไรดี ที่แท้ในใจคิดแบบนี่เองสินะ

ฉันพยักหน้าเข้าใจ

แล้วถือโอกาสนี้เลิกคิดเรื่องความสัมพันธ์ของพีกับเรเวนโดยสิ้นเชิง

พีเอิร์นหันหน้าไปหาพีฮิลเตการ์ด

“ฮิลกา ตอนนี้เจ้าก็ลองมองอะไรให้เจอบ้างสิ”

“หืม?”

พีอีลเดการ์ตหน้าแดงเรือเมื่อทุกสายตาจับจ้องมา
ที่ตัวเอง

พีสาวไม่ได้ตอบอะไร พีเออร์นั้นจึงเป็นฝ่ายสาธยาย
ความสามารถของพีอีลเดการ์ตออกมาแทน

“เมื่อครู่ก็คงจะได้เห็นกันไปแล้ว แต่ไม่มีใครสามารถ
หยั่งรู้ถึงอนาคตอันใกล้ได้แม่นยำเท่าฮิลกาของข้าอีกแล้ว
นาง...”

บรรยากาศแบบนี้มันอะไรกัน

ตอนอยู่ด้วยกันเองไม่เห็นจะเคยทำตัวแบบนี้ แล้วทำไม
ตอนอยู่ข้างนอกถึงเป็นเช่นนี้ไปได้

หรือเป็นอยู่แล้วแต่ฉันไม่รู้เอง?

สีหน้าเอือมระอาของเหล่าอัศวินทำให้ฉันต้องรีบตัดบท

“อะแฮ่ม เวลาว่างเลยมามากแล้ว เราไปกันสักทีดีไหม
คะ”

ว่ากันว่าเราไม่ควรโอ้อวดลูกตัวเองจนเกินงาม ในกรณี
ของน้องสาวก็เหมือนกัน

“ก็ได้”

ท่านพ่อขยับกาย ทั้งขบวนจึงเริ่มออกเดินทางอีกครั้ง

แต่คำพูดต่อมาของท่านพ่อก็ทำให้ฉันถึงกับต้องกลืน
น้ำลาย

“ส่วนเรื่องที่ไม่ได้พูดไว้ค่อยพูดหลังไปถึงแกรนด์ดัชชี
แล้ว เวลาที่นั่นมีเหลือเฟือ”

“ดีเลยครับ ท่านพ่อ”

พีเออร์นั้นขานรับเสียงดัง

ฉันมองดูสองพ่อลูกที่รับส่งกันเป็นอย่างดีแล้วเลื่อน
สายตาไปมองมาร์ควิสคลอเดียโดยไม่รู้ตัว

มาร์ควิสคลอเดียยิ้มปากแน่นขณะมองท่านพ่อ

ถึงจะน่าอาย แต่อย่างน้อยพฤติกรรมแบบคนที่มีของพี
ก็ช่วยให้บรรยากาศภายในขบวนผ่อนคลายลงได้บ้าง

พวกอัครวินกระชับคุยกันเบาๆ

“ว่าแต่ทำไมวันนี้เจ้าชายเออร์นั้นถึงไม่ทรงอวดน้องๆ ละ”

ฉันเตาถูกจริงๆ ด้วย

“นั่นสิ สงสัยวันนี้คงอยากพักมั้ง”

“แต่ถ้าดูกันตามจริง มันก็น่าอวดอยู่นา”

“อืม ทั้งท่านเรเวน ทั้งท่านฮิลเดการ์ดสุดยอดไปเลยว่
ใหม่”

ฉันหูฟังทันที

“นอกจากเจ้าหญิงแล้ว ข้าก็ได้แต่ฟังเรื่องราวของทั้งสอง
ท่านมาอย่างเดียว ไม่มีโอกาสได้เจอสักทีก็เลยไม่เชื่อ แต่พอ
ได้เห็นกับตาถึงได้รู้ว่าน่าอวดจริงๆ”

“ถึงอย่างนั้นคุยโวแค่ท่อนเดียวก็น่าจะพอแล้ว แต่ถ้าอวด
ทุกครั้งที่อำปากนี่มันก็...”

“เจ้าก็ลองมีน้องอย่างนั้นบ้างสิ จะทนไม่ให้อวดไหวรี”

ใช่ไหมล่ะ ข้าก็กัดฟันทนอยู่เหมือนกัน

ฉันตอบพวกเขาในใจ

“หึๆ นั่นสินะ แต่นอกจากเรื่องความสามารถแล้ว หน้าตาของทั้งสองท่านก็โดดเด่นอย่างกับคนละเชื้อชาติเลยเชียว”

ไม่รู้เป็นเพราะฉันเอาแต่คิดถึงเรื่องอื่นหรือเปล่า ถึงได้รู้สึกว่บรรยากาศหนักอึ้งที่กำลังกดทับเราอยู่ค่อยๆ เบาบางลง

เราเดินผ่านลานบริเวณทางเข้าคุกเข้ามาในตัวอาคารโดยไม่ทันรู้ตัว

“...!”

เสียงซุบซิบของเหล่าอัศวินหยุดลงในทันใด

รอยเลือดสีเข้มที่ติดอยู่ตามผนังทั้งสี่ด้านและกลิ่นของมันทำให้แม้แต่อัศวินยังเบือนหน้าหนี

“ทั้งอาคารอยู่ในสภาพนี้เหมือนกันหมด ไม่มีอะไรต้องทอดพระเนตรอีกแล้วเพคะ”

เสียงมาร์ควิสคลอเดียดังขึ้นมาจากด้านหน้า

“ศพล่ะ เจ้าจัดการอย่างไร”

“เหลือศพราว ๆ แปดสิบร่างเพคะ แต่ละศพอยู่ในสภาพ
ย่ำแย่ หม่อมฉันจึงจัดการฝังลงดินทั้งหมดเพคะ”

ท่านพ่อขมวดคิ้วมุ่น

“ถ้าอย่างนั้นศพที่เหลือมันหายไปไหนหมด เห็นใน
รายงานบอกว่าโดนทำลายล้างนี่”

“พอเห็นว่าคุณมีแต่เลือดเประอะเต็มไปหมด หม่อมฉัน
ก็พยายามหาศพหรือหนักโทษที่ถูกคุมขังอยู่แต่ก็หาไม่เจอเพคะ
เพราะแบบนั้นหม่อมฉันถึงได้สรุปไปว่าอสุรกายอาจจะเข้ามา
กินคนเพคะ”

เกิดความเจ็บช้ำช้ำวุ่น

“ข้าเคยได้ยินเรื่องอสุรกายทำร้ายคน แต่ไม่เคยได้ยินว่า
ถึงขั้นกินเลยนะคะ”

ฉันพูดแทรกกระหว่างท่านพ่อกับมาร์ควิสอย่างระมัดระวัง

“ก็ถ้าอสุรกายไม่ได้กินแล้วจะให้มนุษย์กินหรือเพคะ”

มาร์ควิสตอบกลับเสียงเจียบจนฉันได้แต่ปิดปากเจียบ

ข้อสันนิษฐานนี้ช่างสยดสยองยิ่งนัก

“ยังมีอีกเรื่องที่หม่อมฉันยังไม่ได้ทูลเพคะ”

“อะไรหรือ”

“ศพที่เหลือทั้งหมดไม่มีหัวใจเพคะ”

“ไม่มีใครพูดอะไรได้อีก

ถึงเวลาต้องมาคิดกันแล้วว่าจู่ๆ เหตุใดอสุรกายจึงแสดงพฤติกรรมแปลกประหลาด และเราจะจัดการกับสถานการณ์แบบนี้อย่างไร

พวกฉันกวาดตามองทั่วคูกอย่างรวดเร็ว บรรยาภาศหนักอึ้งยังคงดำรงต่อไปกระทั่งไปถึงปราสาทวินเทอร์ซึ่งมาร์ควิสอาศัยอยู่

บทที่ 108

หลังพักผ่อนที่ปราสาทวินเทอร์เป็นเวลาหนึ่งวันเพราะโดนความเหนื่อยล้าจากการเดินทางไกลเล่นงาน พวกฉันก็ออกเดินทางต่อตามกำหนดการถัดไป

เนื่องจากมีการตัดสินใจไปแล้วว่าผู้ร้ายในคดีคุกโรเวลล์คือ อสุรกาย ทุกคนจึงเห็นควรว่าเราไม่สามารถวางเฉยรออันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อได้อีกต่อไป

ตลอดระยะเวลาหลายวันนี้ คณะเดินทางได้ออกสำรวจหมู่บ้านบริเวณเทือกเขารวมถึงแกรนด์ดัชชีเพื่อจะหาแผนรับมือ

ทว่าสำหรับหมู่บ้านต่าง ๆ ทางทิศเหนือแล้ว ภาวะขาดแคลนอาหารดูจะเป็นปัญหาเร่งด่วนกว่าการไม่รู้ว่าจะโดนอสุรกายเข้าโจมตีวันไหนเสียอีก

ซึ่งหนึ่งในหมู่บ้านที่เราไปสำรวจก็มีอิเดนบริดจ์รวมอยู่ด้วย

ฉันพยายามเปลี่ยนใจท่านพ่อที่ตอนแรกตั้งใจจะตัดที่นั่น
ออกเพราะเห็นว่าอยู่ไกลกันเกินไป

“ฮิตเดนบริดจ์เป็นสำนักงานใหญ่ของร้านครอสซึ่งเป็น
ร้านที่บริหารงานโดยจักรวรรดิ ลุกว่าท่านพ่อไปดูหน่อยก็ดี
นะคะ”

จากนั้นก็ติดต่อไปหาอาเซอร์ให้เขาเตรียมการต้อนรับ
เอาไว้ล่วงหน้า

“ขอท่านมอนเดวัลด์คุ้มครองฝ่าบาทแกรนด์ดยุก เจ้าหญิง
และพระราชวงศ์ทุกพระองค์พะยะค่ะ”

ฉันกับอาเซอร์สบตากันแค่แวบเดียวโดยไม่ได้ทักทาย
อะไรกัน

ท่านพ่อและมาร์ควิสหนึ่งอิง์ไปเมื่อได้เห็นฮิตเดนบริดจ์

เพราะทั้งบ้านเรือน สภาพและสีหน้าของผู้คนที่นั่นดีมาก
ผิดกับหมู่บ้านก่อนหน้า

“ไม่น่าเชื่อ”

แห่งอยู่แล้ว

ที่แห่งนี้อยู่ในความรับผิดชอบของร้านครอสที่มีศักยภาพทางการเงินสูง จะอย่างไรก็ต้องมีพีชพันธ์ุัญญาหารสมบูรณ์เหลือเฟือ นอกจากนี้ยังมีกองทหารรับจ้างกวางเขายักษ์อาศัยอยู่อย่างไม่เป็นทางการ ชาวบ้านที่นี่จึงวางใจได้เรื่องความปลอดภัย

ยิ่งไปกว่านั้นฉันยังมีเหตุผลที่สั่งให้อาเชอร์เตรียมทุกอย่างให้พร้อมเพื่อท่านพร้อมกับมาร์ควิสคลอเดียด้วย

“พวกเขาอุทิศสำหรับหมู่เททำงานหนักในพื้นที่กันดารไกลปืนเที่ยงเช่นนี้ กระทบ่อมก็ต้องดูแลให้พวกเขากินดีอยู่ดีอยู่แล้วพะยะค่ะ”

อาเชอร์ตอบด้วยท่าที่ผ่อนคลาย

“ท่านทำได้ดีมากเซอร์อาเชอร์ ท่านนี่นอกจากจะเก่งเรื่องธุรกิจแล้วยังปราดเปรื่องเรื่องการปกครองอีกสินะ ข้าจะตั้งตารอดูกิจกรรมในอนาคตของท่านก็แล้วกัน”

“ขอบพระทัยพะยะค่ะ กระหม่อมจะตั้งใจทำงานให้มากขึ้นเพื่อตอบแทนความคาดหวังของพระองค์พะยะค่ะ”

บรรยากาศอบอุ่นระหว่างท่านพ่อและอาเชอร์ยังดำเนินต่อไป

ฉันเหลือบมองสีหน้ามาร์ควิสตลอดเดี่ยที่อยู่ข้าง ๆ

คิวนางกระตุกเล็กน้อย

นี่แหละ ผลลัพธ์ที่ฉันต้องการ

ดี เสียตายอีกเยอะๆ แล้วยอมรับข้อเสนอของข้าเสีย

วันถัดมาหลังไปถึงแกรนด์ดัชชี ฉันก็รีบพูดเรื่องรัชฎูพีชที่นางเคยขอทันที

“ท่านจะไม่รับรัชฎูพีชที่ข้าส่งไปก็ไม่ใช่ไร แต่อย่างน้อยช่วยรับของส่วนกลางเอาไว้เถอะนะคะ”

“เจ้าหน้าที่การปกครองฝั่งหม่อมฉันพลาดเองเพคะ แกรนด์ดัชชีไม่ได้มีปัญหาเรื่องขาดแคลนอาหารแต่อย่างใด ทรง

นำสิ่งที่อยู่ด้านนอกนั้นไปแจกจ่ายให้ที่ที่ต้องการจริง ๆ ดีกว่านะ เพคะ”

รัชฎีพีชที่คณะของฉันนำมาด้วยมีมากถึงสิบเกวียนใหญ่เลยทีเดียว

แต่เพราะมาร์ควิสไม่อนุญาต จึงไม่สามารถเข้ามาในปราสาทได้และต้องจอดอยู่ข้างนอกจนถึงเช้า

“พระองค์ทรงอุตส่าห์ขนมาตั้งไกล หากแต่ทางนี้ไม่ได้ต้องการ ต้องขอประทานอภัยด้วยนะเพคะ”

ตอนนั้นปัญหาเรื่องพีฮิลเดการ์ดยังเป็นเรื่องเร่งด่วน ฉันกลัวจะทำให้มาร์ควิสอารมณ์เสียจึงยอมถอยออกมาหนึ่งก้าว

จากนั้นก็สั่งให้วาเลรีตตรวจสอบสถานการณ์ที่แท้จริงเกี่ยวกับเสบียงอาหารของแกรนด์ดัชชี และหาสาเหตุว่าเหตุใดแกรนด์ดัชชีที่อุดมสมบูรณ์อยู่เสมอถึงตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ได้

“เทียบกับที่อื่นอาจจะเหมือนดูดี แต่หากไม่ได้รับความช่วยเหลือจากส่วนกลาง เสบียงที่สำรองไว้สำหรับภาวะฉุกเฉินก็จะหมดตั้งแต่ต้นปีหน้าเพคะ”

มาร์ควิสคลอเดียนำรัชฎูพีชจากจักรวรรดิอื่นเข้ามาด้วยตัวเอง

ฉันอ้างฎาณหยั่งรู้ออกกับนางว่าปีหน้าหลายจักรวรรดิในฝันทวีปจะมีคำสั่งห้ามส่งออกรัชฎูพีชจึงควรจะตุนเสบียงเอาไว้ก่อน

แกรนด์ดัชชีเป็นอาณาเขตที่ค่อนข้างไปทางอเทวนิยมและบริหารทุกอย่างได้ดีมาตลอด จึงไม่สนใจสถานการณ์ของส่วนกลางจนเตรียมตัวได้ไม่ดีพอ

ปัญหาคือฝนดันไม่ตกต่อเนื่องกันเป็นเวลานานจนทำให้อากาศแห้งแล้ง เป็นเหตุให้เฟิงเกิดเพลิงไหม้ครั้งใหญ่ขึ้นในแกรนด์ดัชชีเมื่อไม่นานมานี้

ซ้ำร้ายพื้นที่ที่ถูกไฟไหม้ยังเป็นไร่นาอันเป็นพื้นที่กสิกรรมที่ผลิตรัชฎูพีชเป็นหลักอีกต่างหาก

มาร์ควิสตลอดเตี้ยต้องแจกจ่ายเสบียงอาหารที่ตนเองเอาไว้
สำหรับปีหน้าให้ประชาชนก่อนจะติดต่อกับหาจักรวรรดิคู่อำ
ที่ตนนำเข้ารัฐพีช

นางต้องการซื้อรัฐพีชจากจักรวรรดินั้นอย่างที่ทำเป็น
ปกติ ทว่าคำสั่งห้ามส่งออกรัฐพีชกลับประกาศออกมาเร็วกว่า
ที่คิด

สถานการณ์ทุกอย่างในแกรนด์ดัชชีไม่สู้ดีนัก

มาร์ควิสใช้รัฐพีชที่ตนเองไว้สำหรับปีหน้าเพื่อแก้ปัญหา
ความยากจนที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน

และพยายามจะซื้อรัฐพีชสำรองมาเติมในส่วนที่ลดลงไป
แต่ทุกอย่างกลับไม่เป็นไปตามที่นางคาดหวังเอาไว้

ด้วยเหตุนี้ ปริมาณรัฐพีชที่แจกจ่ายให้ประชาชนจึง
ลดลงตามไปด้วยอย่างช่วยไม่ได้

แม้จะเจอสถานการณ์แบบนี้ก็ยังไม่ยอมรับรัฐพีชอีก
อะไรทำให้นางเกลียดชังราชวงศ์ขนาดนั้นกัน

ใจฉันนี่กอยากตะโกนใส่หน้านางว่าเลิกดีแล้วฟังฉัน บ้างให้มันรู้แล้วรู้รอดไป

แต่เพราะเรื่องรับพี่สาวเข้าตระกูลอย่างเป็นทางการยังไม่คลี่คลาย ฉันเลยจัดการเรื่องนี้ด้วยการบีบบังคับไม่ได้

การสำรวจฮิตเดนบริดจ์จึงเกิดขึ้นด้วยประการฉะนี้

ฉันอยากให้นางเห็นความแตกต่างระหว่างฮิตเดนบริดจ์กับแกรนด์ดัชชีและตระหนักได้สักทีว่าความรู้สึกส่วนตัวของตัวเองทำให้ประชาชนในแกรนด์ดัชชีต้องลำบากขนาดไหน

ฉันใช้เวลาพักเที่ยงหลบสายตาคนรอบตัวมาเจอกับอาเซอร์แค่สองคน

“ข้าวางใจเหลือเกินที่มีอาเซอร์อยู่ด้วย ผู้คนที่นี้ดูจะมีความเป็นอยู่ดีกว่าคนในนครหลวงเสียอีก ข้ามองคนไม่ผิดจริง ๆ”

ฉันเพียงแค่ว่าตภาพใหญ่ ๆ ของฮิตเดนบริดจ์ขึ้นมา แต่อาเซอร์ต่างหากที่เป็นคนจัดการทั้งหมด

ฮิตเดนบริดจ์ดูดีกว่าครั้งที่แล้วที่ฉันมาเยอะเลย

อาเซอร์หัวเราะอย่างอารมณ์ดีแล้วตอบด้วยน้ำเสียง
หยอกล้อ

“ทรงชมกระหม่อมหรือพระองค์เองล่ะพะย่ะค่ะ”

“ก็ต้องทั้งสองคนอยู่แล้ว”

ทันใดนั้นอาเซอร์ที่แยมยิ้มอยู่ตรงหน้าก็เปลี่ยนสีหน้าเป็น
เคร่งขรึมทันที เขามองไปรอบ ๆ เราออกจากห้องอาหารมาคุย
กันตรงระเบียงทางเดินด้วยเหตุผลที่ต่างกัน

“ไม่มีเวลาแล้วพะย่ะค่ะ รับสั่งมาเถอะพะย่ะค่ะ”

“หืม?”

“พระองค์ทรงมีเรื่องจะตรัสกับกระหม่อมไม่ใช่หรือ
พะย่ะค่ะ”

ฉันสบตาอาเซอร์ตรง ๆ

แกรนด์ดัชชีก็เป็นปัญหาหนึ่ง แต่พอได้มาเยี่ยมเยือน
ทางเหนือครั้งนี้ หมู่บ้านที่ไม่ได้อยู่ในอาณาเขตแกรนด์ดัชชี
ดูจะเป็นปัญหาที่ใหญ่กว่าเสียอีก

ปกติแล้วแกรนด์ดัชชีจะช่วยดูแลหมู่บ้านเหล่านี้ด้วย แต่ตอนนี้สถานการณ์ภายในแกรนด์ดัชชีเองก็ไม่ค่อยดีเลยไม่น่าจะมีแก้มใจมาดูแลหมู่บ้านโดยรอบ

“จัดหาอาหารให้หมู่บ้านรอบๆ แกรนด์ดัชชีแล้วรวมเป็นค่าใช้จ่ายของร้านเสีย ส่วนเหตุผล เจ้าคุณเองได้อยู่แล้ว”

“ตามรับสั่งพะยะค่ะ”

อาเซอร์ตอบรับอย่างแข็งขัน

แก๊ไปได้หนึ่งอย่าง ที่เหลือก็แค่หาโอกาสเกลี้ยกล่อม มาร์ควิสตลอดไปอีกครั้ง

กว่าจะมาถึงปราสาทวินเทอร์ของมาร์ควิสก็เป็นเวลา ดึกดื่น

ทุกคนต่างก็อ่อนล้าเต็มที่จึงกล่าวลากันแค่นั้นๆ แล้ว แยกย้ายกลับไปพักห้องใครห้องมัน

มารีมองฉันด้วยแววตาเห็นใจตลอดเวลาที่กำลังอาบน้ำ
และเตรียมตัวเข้านอน

“หม่อมฉันน่าจะตามไปด้วยแท้ๆ เสวยพระกระยาหาร
ตรงตามเวลาหรือเปล่าเพคะ”

การออกสำรวจหมู่บ้านทางเหนือเป็นตารางงาน
ที่ค่อนข้างหนักเอากการ ฉันจึงทิ้งเหล่านางกำนัลที่มาจาก
นครหลวงด้วยกันไว้ที่นี่ แล้วพาสาวใช้ของมาร์ควิสซึ่งคุ้นเคย
กับดินแดนทางเหนือไปด้วยแค่สองคน

“เพิ่งผ่านมาแค่ไม่กี่วันแต่พระพักตร์ชubbซีดลงไปตั้งเยอะ
เตรียมพระองค์ให้พร้อมสำหรับวันพรุ่งนี้เถอะเพคะ แล้วก็ต้อง
เสวยให้มากกว่าปกติเป็นสองเท่าด้วยนะเพคะ”

ฉันอยู่ในช่วงวัยกำลังกินกำลังโตย่อมอยากอาหารเป็น
ธรรมดา

แม้รายการอาหารจะเรียบง่ายไม่หรูหราเพราะอยู่ระหว่าง
เดินทาง แต่ก็สะอาดและรสชาติดี

ถึงอย่างนั้นพอได้เห็นสภาพความเป็นอยู่ของประชาชน
ทางเหนือ ฉันก็กินอะไรไม่ลงแล้ว

“อืม นั่นสินะ ข้าจะได้มีแรงทำงานด้วย”

ฉันพยักหน้าแล้วชูกำปั้นขึ้นมาแทนที่จะอธิบาย
สถานการณ์ทั้งหมดให้มารีฟังเพื่อที่นางจะได้หายห่วง

มือของมารีที่กำลังหิวผมให้ฉันหยุดลง

พอหันไปมองถึงได้เห็นว่านางกำลังขมวดคิ้วมองฉันอยู่

“เจ้าหญิงตรัสว่าจะเสด็จมาพักผ่อนที่ทางเหนือนี้เพคะ
แบบนี้มันพักผ่อนตรงไหนกัน กลายเป็นว่าทรงงานหนักกว่าเดิม
หลายเท่าด้วยซ้ำไป”

มารีทำหน้าที่จริงจังจนฉันได้แต่กลอกตาไปมา

ฉันรู้ว่านางล้าเส้นเกินไปแล้ว แต่ก็รู้ดีอีกเหมือนกันว่า
นางทำเพื่อฉันมามากขนาดไหนถึงดูนางไม่ลง

มารีจับมือฉันแน่น

“พระพลานามัยเจ้าหญิงต้องแข็งแรงก่อนถึงจะทรงงาน
ได้นะเพคะ งานนะ ต่อให้ทรงขึ้นครองราชย์เป็นราชินีแล้วก็ยัง
ได้ทำไปตลอดพระชนม์ชีพอยู่ดี เพราะฉะนั้นสิ่งที่สำคัญเป็น
อันดับแรกในตอนนี่ก็คือการเสวยพระกระยาหารดี ๆ พักผ่อนให้
เพียงพอ และเจริญพระชันษาไปอย่างดีนะเพคะ”

“อืม เข้าใจแล้ว”

มารีหมุนตัวฉันทกลับมานั่งตามเดิมแล้วเริ่มหิวผมหึกครั้ง

“เลิกตรัสว่าคุณชายเรเวนโตเร็วเกินไป แล้วเสวยให้
มากกว่านี้ พักผ่อนให้เพียงพอ หากทำเช่นนั้นพระองค์จะเติบโต
ไปอย่างดีแน่นอนเพคะ”

ฉันเต้นรำกับเรเวนในงานเลี้ยงปีใหม่แล้วก็ป็นต้องตกใจ
เมื่อเห็นว่าเด็กน้อยโตขึ้นขนาดไหน

มารีคือคนที่ฉันสบายใจจะอยู่ด้วยเสมือนแม่แท้ ๆ ฉัน
จึงมักจะจบวันด้วยการพูดคุยบอกความในใจกับนางแบบนี้อยู่
บ่อยครั้ง

เรเวนที่เหมือนเด็กน้อยกำลังก้าวผ่านคำว่า ‘เด็กน้อย’ ไปสู่ ‘เด็กชาย’ และสิ่งที่มารีพูดก็คือคำตอบของการพร่ำบ่นด้วยความเสียใจนั้น

หลังหิวผมเรียบร้อย มารีก็พาฉันมานอนบนเตียงแล้ว
ห่มผ้าให้ด้วยความเอาใจใส่

“ทรงพักผ่อนเถอะนะเพคะ ราตรีสวัสดิ์เพคะ”

“อืม มารีก็เหมือนกัน ผันดีนะ”

ก่อนจะออกจากห้องไป มารีผู้รู้จักฉันดีก็หันมากำชับ
อีกครั้ง

“ตั้งแต่พรุ่งนี้ไปขอให้ป็นวันหยุดจริงๆ สักที่นะเพคะ แต่
ไม่กีวันเท่านั้นเอง”

ฉันเพียงแค่อืมและพยักหน้ากลับไปน้อยๆ

ภายในห้องที่ปิดไฟมืด

“ท่านมอน ข้าขอภาวนาถึงท่านค่ะ”

มอนเดวิลปรากฏกายทันทีที่พูดจบ ยืนอยู่ดินแดนทางเหนือนานวันเข้า สีหน้าของมอนเดวิลก็ยิ่งแย่งทุกที

คนไม่สบายมันคือฉันแท้ๆ ทำไมมอนเดวิลต้องทำหน้าที่แบบนั้นด้วยก็ไม่รู้

อันที่จริง ที่ฉันรู้ว่าตัวเองป่วยก็เพราะเขาพูดนี่แหละ

“สภาพร่างกายเจ้าจะไม่ไหวอยู่แล้ว รีบกลับนครหลวงเสีย”

ด้วยความที่ร่างกายฉันพิเศษกว่าร่างกายของคนทั่วไป ฉันเลยรู้สึกเหมือนเหนื่อยมากกว่าที่จะรู้สึกว่าจะตัวเองไม่สบาย

หลังจากป่วยหนักครั้งนั้น เขาก็ดูแลฉันยิ่งกว่าไข่มุนี่เสียอีก

มอนเดวัลนั่งลงข้างหัวเตียงแล้วลูบหัวฉันเบาๆ

“เจ้าจะกลับนครหลวงเมื่อไหร่”

พูดเหมือนเดิมอีกแล้ว

มอนเดวัลพูดแบบนี้ทุกครั้งที่เจอหน้ากันตั้งแต่วันแรก
ที่มาถึงดินแดนทางเหนือ

เขาบอกว่าแผ่นดินทางเหนือที่อัดแน่นไปด้วยพลังงาน
ของยมโลกไม่ถูกกับฉัน

บางทีที่มารีเป็นกังวลตอมองหน้าฉันเมื่อครู่ก็คงเพราะ
เหตุผลนี้ด้วยส่วนหนึ่ง

หลังจากอยู่ในดินแดนทางเหนือ ฉันมีอาการวูบเหมือนจะ
หมดสติมาสองครั้งแล้ว

ทุกครั้งที่เป็นอย่างนั้น ฉันจะรู้สึกเหมือนตัวเองค่อยๆ
แห้งเหือดลงไปราวกับถูกเผาอยู่ในกองไฟ

รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังจะกลายเป็นทิวทัศน์แบบที่เคย
เห็นมากับตาในยมโลกและสลายหายไปกับสายลม

กลิ่นหอมหวานของดอกไม้โอบล้อมอยู่รอบกายพร้อมกับลมหายใจของมอนเตวัล ความรู้สึกสดชื่นพาให้หายใจได้สะดวกยิ่งขึ้น

ฉันไม่ทันรู้ตัว แต่ดูเหมือนการหายใจจะต่างไปจากก่อนหน้านี้

“ไม่ใช่ว่าแอบไปเจอสตีกซ์โดยที่ข้าไม่รู้ใช่ไหม”

หลังเกิดเรื่องอาร์คเน เขาก็สั่งห้ามไม่ให้ฉันเจอสตีกซ์อีก

แล้วไม่ใช่แค่พูดเพียงลมปากเหมือนเมื่อก่อน แต่ถึงกับเขียนหนังสือสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษรเลยทีเดียว

แน่นอนว่าแค่ห้ามไม่ให้แอบไปเจอกันตามลำพัง แต่ยังคงเจอกันสามคนได้อยู่

ทว่าสตีกซ์กลับไม่ยอมมาอยู่ด้วยกันสามคนเหมือนก่อน

หากนางมีอะไรอยากบอกก็จะฝากมากับกองทหารกวาง เขายักษ์เช่นเดียวกับที่ฝากชุดของอาร์คเนมาเมื่อครั้งที่แล้ว

เพราะแบบนี้ฉันถึงเล่าเรื่องอสุรกายที่เกี่ยวกับคดีคุก
โรเวลล์นี้ให้สตีกซ์ฟังไม่ได้

เราห่างไกลกันมากกว่าที่เคย แค่จะถามว่า ‘นี่ผีมือเด็ก ๆ
ของท่านใช่ไหม’ ยังไม่ได้เลยด้วยซ้ำ

“ไม่ใช่ นะคะ!”

ฉันแหงเสียงดังด้วยความรู้สึกไม่ยุติธรรม

พอคิดถึงเรื่องอสุรกายกับสตีกซ์ ความกังวลที่หายไป
สักพักก็หวนกลับมาอีกครั้ง

สุดท้ายก็อดจะบ่นออกมาไม่ได้

“ถ้าท่านให้พรซ้ำดี ๆ ซ้ำก็คงไม่เป็นไรหรอกค่ะ พรที่ไหน
มันให้ผลครึ่ง ๆ กลาง ๆ แบบนี้กัน อยู่ที่อื่นไม่เห็นจะเป็นไรแล้ว
ทำไมร่างกายข้าถึงอ่อนแอแค่เฉพะากับพลังงานยมโลกละคะ
แถมยังเป็นพลังงานที่คนทั่วไปสัมผัสไม่ได้อีก”

มอนเดวัลไม่ได้เถียงอะไรกลับมา ทว่าสีหน้าเขากลับ
เรียบเฉยไปที่ละนิด

อะไรกัน

ฉันจับมือมอนเดวัลที่กำลังจะผละจากไป

ฉันไม่ได้จริงจังขนาดนั้นสักหน่อย แล้วทำไมบรรยากาศ
มันถึงแปลกไปแบบนี้ละ

ปกติเขาต้องตอกกลับมาแรงกว่าเดิมหลายเท่าสิ...

ฉันเขย่ามือมอนเดวัล

ไม่ชอบบรรยากาศแบบนี้เลย

ฉันอยากพักผ่อนให้สบายขึ้นกว่าเดิมเวลาอยู่กับ
มอนเดวัล และคงเพราะเขาเป็นเทพเจ้า ฉันเลยพูดทุกอย่าง
ออกไปตามที่ใจคิด ฉันรู้สึกดีที่ได้จับวันไปแบบนี้

“ชมว่าข้าน่ารักหน่อยสิคะ”

มีอย่างหนึ่งที่ฉันได้รู้หลังจากล้มป่วย นั่นคือมอนเดวัล
ใจบางกับคำนี้เป็นพิเศษ

เวลาอยากเปลี่ยนบรรยากาศหรือแกลังมอนเดวัล ไม่มี
คำพูดไหนจะได้ผลดีไปกว่านี้อีกแล้ว

ในที่สุดเขาก็เลิกปั้นหน้าหนึ่ง

“ได้ น่ารัก”

มอนเดวัลขมวดคิ้วอีกครั้งแล้วพูดอย่างไม่ไยดีเหมือนจะ
ให้จบๆ ไป

“พูดให้มันจริงใจหน่อยสิคะ ท่านสัญญาแล้วนี่นาว่าจะพูด
ให้ฟังทุกวัน”

มอนเดวัลเลิกคิ้ว

“เจ้าต้องทำอะไรน่ารักๆ ก่อน คนเขาถึงจะชมว่าน่ารัก
ไม่ใช่หรือไง!”

“ท่านบอกว่าข้าป่วยไม่ใช่หรือคะ ทำดีกับข้าหน่อยน่า
เร็วๆ สิคะ”

มอนเดวัลหลบสายตาและเสมองไปด้านข้างเหมือน
ไม่อยากทำ

“เจ้าน่ารักมาก”

“ฮึ่ๆ รู้สึกดีจังเลย”

ถึงจะฟังดูอิหลักอิเหลื่อชอบกลแต่อย่างน้อยมันก็ช่วย
กำจัดบรรยากาศที่น่าอึดอัดอย่างเมื่อครู่ออกไป และทำให้พวกฉัน
กล่าววาทรีสวัสดิ์กันไ้ได้เหมือนปกติ

“นอนเสีย”

“ท่านมอนก็เหมือนกันนะคะ”

นิ้วของมอนเดวัลลูบเปลือกตาฉันอย่างอ่อนโยน

พอหลับตาลงทุกอย่างก็ตกอยู่ในความมืดมิด

หลังจากลืมตามาอีกครั้งก็ไม่เห็นมอนเดวัลแล้ว

ฉันหลับตาอีกรอบแต่มันก็ไม่สว่างอยู่ดี

อาจเพราะพลังงานของมอนเดวัลยังออบอวลอยู่ ความ
เหนื่อยล้าจึงหายไปเป็นปลิดทิ้ง หัวสมองก็โปร่งโล่งสบายเหมาะ
แก่การทำงานอย่างยิ่ง

ฉันเดินปรี่ไปที่ริมหน้าต่างทันที

เมื่อจัดการรวบผ้ามาขึ้น ส่วนปีกของปราสาทที่เป็นรูป
ตัว E ก็ปรากฏแก่สายตา ท่ามกลางบานหน้าต่างมากมายที่ปิด

ไฟมีดสนิท ยังมีแสงไฟจากห้องหนึ่งซึ่งเป็นห้องทำงานของ มาร์ควิสที่สว่างมากเป็นพิเศษ

งานสำคัญที่ต้องจัดการให้เสร็จสิ้นในวันนี้ผุดขึ้นมาใน ความคิด

มาร์ควิสคลอเตียอยู่กับคณะของเราตลอดขณะเดินทางไปเยี่ยมเยียนหมู่บ้านทางเหนือ

หากเป็นเรื่องงานก็ไม่ได้มีปัญหาอะไร แต่เมื่อไรก็ตาม ที่ฉันเข้าไปหาด้วยเรื่องส่วนตัว นางเป็นต้องหลบหน้าด้วย ข้ออ้างสารพัดสารเพทุกครั้งไป

ตอนนี้ ถึงเวลาแล้วที่ฉันต้องเข้าไปคุยเรื่องพีอีลเดการ์ต หรือก็คือเหตุผลที่ทำให้ฉันออกเดินทางมาทางเหนือนี้ให้รู้เรื่อง เสียที

ด้วยเป็นช่วงเวลาตึงเครียด ทั้งปราสาทจึงตกอยู่ในความเงิบงัน

ฉันพยายามย่องไปห้องทำงานของมาร์ควิสให้เบาที่สุด เพราะกลัวจะทำให้คนอื่นตื่นจากเสียงขยับตัวของตัวเอง

ตารางการออกเยือนดินแดนทางเหนือก่อนข้างรัตต์ว จัน
จึงเพิ่งมีโอกาสได้มองสำรวจภายในปราสาทอย่างละเอียดเป็น
ครั้งแรก

คำคืนอันเรียบง่าย ไม่มีสิ่งใดอยู่รอบข้าง พาให้ภายใน
ปราสาทวินเทอร์ดูสะอาดตากว่าที่เคย

ปราสาทวินเทอร์ให้ความรู้สึกตรงข้ามกับพระราชวัง
ที่ได้รับการตกแต่งอย่างสวยงาม

สถานที่แห่งนี้มีเพียงสิ่งของที่จำเป็นไว้ของกระดูก-
กระดูก จึงให้ความรู้สึกเรียบง่ายและเป็นชา เช่นเดียวกับ
มาร์ควิสคลอเดียยามที่อยู่ต่อหน้าฉัน

ฉันต้องขึ้นบันไดกลางไปอีกชั้นเพื่อไปยังห้องทำงานของ
มาร์ควิสคลอเดีย

ภาพเหมือนของแกรนด์ดยุกตระกูลพราวด์ทุกรุ่นที่ผ่าน
มาและภาพวาดครอบครัว ปราบกฏเรียงรายอยู่ตามระเบียง
ทางเดินที่เชื่อมไปถึงห้องทำงาน

ผมสีทองอ่อนๆ อันเป็นสัญลักษณ์ของตระกูลพราวด์นั้น เป็นประกายงดงามแม้จะอยู่ใต้แสงไฟดวงเล็กๆ

ครั้งหนึ่งมันก็เคยเป็นสีผมที่ข้าอิจฉานักหนานี่นะ

เค้าโครงใบหน้าที่มีแววของความดีอัน รูปร่างคมชัด ประหนึ่งสันเขา ไปจนถึงลักยิ้มเล็กๆ ที่ผุดขึ้นมาบริเวณแก้ม ซ้ายเวลายิ้ม เหล่านี้ล้วนเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของตระกูล พราวด์ทั้งสิ้น

ฉันยิ้มออกมาน้อยๆ เมื่อได้มองเอกลักษณ์ที่ถูกส่งต่อมา ทางสายเลือดจากรุ่นสู่รุ่นเต็มสองตา ก่อนจะเปลือยรอยยิ้มตรง แก้มซ้ายของตัวเองโดยไม่รู้ตัว

ฉันเดินไปหยุดอยู่หน้ารูปถ่ายครอบครัวรูปหนึ่ง

เห็นรูปท่านพ่อตอนยังอายุเท่าพีเอิร์นนั้น ท่านพ่ออุ้มเด็ก ตัวน้อยไว้ในอ้อมแขนพร้อมกับยิ้มยิ้มสดใส สีหน้าแบบนั้น เหมือนพีเอิร์นตอนมองและยิ้มให้ฉันไม่มีผิด

หรือนี่จะเป็นกรรมพันธุ์อีกเหมือนกัน

และหากเป็นกรรมพันธุ์จริงๆ ต่อให้ไม่มองก็รู้ว่าพ่อต้องรักและทะนุถนอมมาร์ควิสคลอเดียมากขนาดไหน

ฉันเลื่อนสายตาไปมองเด็กน้อยที่แยมยิ้มจนตาโค้งลงเป็นสายรุ้งโดยที่ยังมีจุกนมอยู่ในปาก

เด็กคนนั้นจะใช้มาร์ควิสคลอเดียหรือเปล่านั้น

หน้าของนางในตอนนี้อย่างแตกต่างจากวัยเด็กเหลือเกิน

ตอนเด็กๆ นางดูไร้เดียงสาและน่ารักน่าเอ็นดูออกจะปานนั้น แล้วทำไมถึงกลายเป็นคนหน้าตาแข็งที่อจนอ่านความรู้สึกไม่ออกไปได้ละนี่

ฮืม...

เดินมาเรื่อยๆ รู้ตัวอีกทีก็มาอยู่หน้าห้องทำงานเสียแล้ว

แสงไฟสีเหลืองนวลลอดผ่านช่องว่างระหว่างประตูออกมา ไม่ใช่แค่นั้น แต่ยังมีเสียงราวกับคนทะเลาะกันดังตามมาด้วย

เสียงผู้หญิงที่ตั้งแหลมสูงเหมือนกำลังอารมณ์เสียเป็นของมาร์ควิสคลอเดียแน่นอน ส่วนอีกคนหนึ่งนั้น...

ฉันเอาหน้าแนบประตูแล้วตั้งใจฟัง

ท่านพ่อ!

“ไม่ว่าพี่จะโน้มหน้าอย่างไรข้าก็ไม่เปลี่ยนใจอยู่ดี ฉะนั้นแล้วพี่กลับไปเสีย ตระกูลพราวด์จะไม่มีทางยอมรับเด็กคนนั้นเด็ดขาด”

น้ำเสียงเด็ดเดี่ยวทำเอาใจฉันหล่นวูบ ฉันรู้สึกได้ว่าการเปลี่ยนใจนางต้องไม่ใช่เรื่องง่ายไม่ว่าจะใช้วิธีใดก็ตาม

“คลอเดีย ฮิลเดการ์ดเป็นแค่เด็กน่าสงสารคนหนึ่งที่โศกมากกับการเลี้ยงดูที่โหดร้ายเพียงเพราะนางเป็นเด็กกำพร้า ข้าไม่อยากให้เจ้าเอานางมาข้องเกี่ยวกับปัญหาของเรา”

มาร์ควิสคลอเดียยิ่งเสียงดังกว่าเดิม

“น่าสงสารรี ในสายตาพี่มีแต่เด็กนั้นรีที่น่าสงสาร แล้วข้าล่ะ ข้าไม่น่าสงสารหรือไง ตอนนี้เด็กคนนั้นมีทั้งพ่อ ทั้งพี่ ไหนจะ

น้อง ๆ อีก ข้าต่างหากที่โดนพี่น้องสายเลือดเดียวกันทิ้งให้อยู่คนเดียวทั้งที่ยังเด็กกว่านางด้วยซ้ำ”

ฉันเคยได้ยินมาว่าท่านปู่กับท่านย่าด่วนจากไปเพราะอุบัติเหตุ ท่านพ่อจึงต้องทำงานในฐานะผู้นำตระกูลตั้งแต่วัยเด็ก

แต่ฉันคิดไม่ถึงเลยว่าการแต่งงานของท่านพ่อที่เกิดขึ้นหลังจากเรื่องนั้นจะส่งผลกระทบต่อมาร์ควิสคลอเดียด้วย

หากฉันคำนวณได้ถูกต้อง ท่านพ่อต้องกลายมาเป็นคนเลี้ยงดูมาร์ควิสคลอเดียหลังจากที่นางอายุได้สองขวบ

พ่อแม่เปรียบเสมือนโลกทั้งใบของเด็กน้อย แต่พี่ชายที่เป็นดังพ่อแม่คนที่สองกลับเดินจากไป...

“ข้าไม่เคยทิ้งเจ้าเลยนะ ข้ายังนึกถึงเจ้าอยู่ตลอดเวลา”

“ลมปากทั้งเพ การที่พี่ยื่นกรานจะอภิเษกกับราชินีจนยอมทิ้งกระทั่งบรรดาศักดิ์แกรนด์ดยุกและที่แห่งนี้มันก็เท่ากับทิ้งข้านั่นแหละ สุดท้ายข้าก็ต้องกลายเป็นคนแบกทุกอย่างไว้บนบ่าตั้งแต่วัยเด็กไปเลยแล้ว”

ในชีวิตก่อน ฉันเองก็เคยรู้สึกโดดเดี่ยวอยู่ตลอดเวลา

ฉันเข้าใจความกังวล หวาดกลัว และว่างเปล่าที่นางต้องเผชิญเมื่อครั้งยังเด็กเป็นอย่างดี

“ตอนนั้นข้าจำต้องจากที่นี่ไป เพราะนอกจากข้าก็ไม่มีใครสามารถปกป้องซาบีน่าได้อีก”

ไฟรักอันลุกโชนของคนคนหนึ่งกลับกลายเป็นความเจ็บปวดเกินจะบรรยายของใครอีกคน

“เช่นนั้นหลังนางตายเหตุใดจึงไม่กลับมาแกรนด์ดัชชีเล่า จนถึงตอนนั้นข้าก็ยังเฝ้าหวังให้พี่กลับมาอยู่นะ”

“ที่ข้ากลับมาไม่ได้หลังซาบีน่าตายก็เพราะเด็ก ๆ”

มันคือความจริงที่ฉันไม่เคยรู้เลย

“ใช่ เป็นเพราะแคมส์ฟอร์ดของนางทำให้ข้าถูกผลักมาอยู่ห่างแถวแบบนี้เสมอ นั่นละ”

“ไม่จริงเลย ข้ารักเจ้าเช่นเดียวกับที่รักซาบีน่าและเด็ก ๆ เสมอ ข้าแค่ทิ้งลิสกับเอร์นันไว้กับแคมส์ฟอร์ดไม่ได้ก็เท่านั้น คนที่จะปกป้องเด็ก ๆ ได้มีแต่ข้าคนเดียว”

เสียงท่านพ่อสั้นเครือ

“แต่เจ้าไม่ได้อยู่คนเดียว เจ้ายังมีบรรดาอัศวินที่คอย
รับใช้ตระกูลแกรนด์ดยุกด้วยความซื่อตรง พวกเขาทุกคนให้
คำสัตย์สาบานว่าจะดูแลเจ้าเป็นอย่างดี ที่สำคัญคือข้าเชื่อใจเจ้า
ข้าเชื่อว่าเจ้าผู้มีสายเลือดพราวดีเต็มตัวจะทำทุกอย่างได้ดี”

ปัง!

มีเสียงทุบอะไรบางอย่าง

“สิ่งที่ข้าต้องการในตอนนั้นคือครอบครัว ไม่ใช่ข้า!
ไม่ใช่คนที่ทำงานให้แต่คือคนที่จะโอบกอดข้าอย่างอบอุ่น
ต่างหาก!”

ประตูถูกเปิดออกอย่างแรงจนฉันล้มลงไปกองกับพื้น

มาร์ควิสเปิดประตูไล่ท่านพ่อออกจากห้องทำงาน

ท่านพ่อรีบวิ่งเข้ามาอกอดฉันให้ยืดยาว ในแววตาเต็มไปด้วย
ด้วยความหวัง

“ลิส เป็นอะไรไหม”

“ไม่เป็นไรค่ะ”

“เจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

มาร์ควิสคลอเดียมองฉันกับท่านพ่อด้วยดวงตาแดงก่ำ

ตอนนี้ฉันเข้าใจแล้วว่าทำไมนางถึงมองพวกฉันด้วย
แววตาคูณुकูแคลนเช่นนั้น

เข้าใจแล้วว่าเหตุใดนางถึงต้องเกลียดท่านพ่อที่ทิ้งนาง
ไปตั้งแต่ยังเด็กและพวกฉันที่แย่งความรักของพี่ชายไปจากนาง

ฉันส่ายหน้าเบาๆ แล้วผละตัวออกจากอ้อมแขนท่านพ่อ
จากนั้นก็ก้าวออกไปด้านหน้าและค้อมหัวลง

“ข้าจะว่าจะมาคุยเรื่องพี่สาว ไม่ได้ตั้งใจมาแอบฟังเลยคะ
ขอโทษนะคะ”

มาร์ควิสคลอเดียกลับมามีท่าทีนิ่งสงบและก้มมองฉัน
ด้วยสีหน้าเย็นชา

“ดีเลยเพคะ หม่อมฉันจะได้ไม่ต้องทูลสองรอบ”

“คะ ตอนนี้นำเข้าใจมาร์ควิสแล้ว เข้ารู้แล้วว่าคำขอของข้า ทำให้มาร์ควิสเจ็บปวดใจเพียงใด”

ฉันก้มหัวลงอีกครั้ง มาร์ควิสหรีตามอง

“ข้าขอโทษที่แย่งครอบครัวเพียงหนึ่งเดียวของมาร์ควิสไป แต่ได้โปรดเชื่อที่ท่านพ่อบอกว่ารักมาร์ควิสเช่นเดียวกับที่รักพวกข้าเถอะนะคะ เพราะหลังเกิดเรื่องคุกโรเวลล์ ท่านพ่อเป็นห่วงแกรนด์ดัชชีมากกว่าใครเลยล่ะคะ”

มาร์ควิสยิ้มเยาะแล้วเริ่มออกเดินราวกับไม่ยอมรับฟังอะไรอีก

“เดี๋ยวก่อนคะ ยังมีอีกเรื่อง”

บทที่ 110

“คลอเดีย อย่าเกลียดหลานเพราะข้าเลยนะ”

มาร์ควิสคลอเดียชะงักฝีเท้ากับคำพูดของท่านพ่อ

ฉันเลียริมฝีปากที่แห้งผากและค่อย ๆ พุดออกไป

“ได้โปรดรับัญชีจากส่วนกลางเอาไว้เถอะนะคะ
เสปียงที่นำมาไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องในครอบครัวเราเสียหน่อย
หากท่านคิดถึงประชาชน...”

นางหันกลับมา ดวงตาแดงก่ำเอ๋อคลอไปด้วยหยาดน้ำใส
มีหน้าซำริมฝีปากที่ถูกขบเม้มอย่างแรงยังมีเลือดซิบออกมา
เล็กน้อย

แต่แทนที่จะดูเหมือนโกรธ นางกลับ...ดูเจ็บปวดราวกับ
โดนมีดแทงไปทั่วทั้งกาย

หากคำที่เอ่ยไปมันกลายเป็นคมมีดสำหรับใครอีกคน
ฉันก็ควรจะหยุดเสีย

“เข้าใจข้างนั้นหรือ ต่อให้เจ้าตายแล้วเกิดใหม่ก็ไม่มีวัน
เข้าใจเข้าใจได้หรอกนะ”

นางพูดเน้นหนักทีละพยางค์แล้วหมุนตัวเดินจากไป

ท่านพ่อเดินมากอดฉันไว้

“ทั้งหมดเป็นเพราะพ่อเอง ขอโทษด้วยนะ คลอเดียคง
ต้องการเวลาอีกหน่อย”

“ท่านพ่อไม่จำเป็นต้องขอโทษลูกหรอกค่ะ ลูกต่างหาก
ที่ต้องขอโทษท่านกับมาร์ควิสคลอเดีย ในเมื่อพวกลูกคือเหตุผล
ที่ทำให้ท่านพ่อไปไหนไม่ได้”

ฉันตบหลังมือท่านพ่อเบาๆ ขณะเหม่อมองระเบียง
ทางเดินที่มาร์ควิสลับหายไป

แม้จะไม่ทั้งหมด แต่อย่างน้อยข้าก็เข้าใจท่านยิ่งกว่าใคร
ในเมื่อข้านี้แหละคือคนที่ตายแล้วฟื้นตัวจริง เพราะแบบนั้นข้าถึง
อยากเข้าใจท่านให้มากกว่านี้อีกสักนิดอย่างไรล่ะ

คืนนั้น ฉันไม่อาจลืมสีหน้าที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวด
ของมาร์ควิสได้เลยตลอดทั้งคืน

ฉันหลับ ๆ ตื่น ๆ ตลอดคืน กว่าจะตื่นเต็มตาก็หลังพระอาทิตย์
ขึ้นไปแล้ว

มารีนั่งฮัมเพลงเย็บผ้าอยู่บนเก้าอี้

“มารี ก็โมงแล้ว”

“เพิ่งเลยเก้าโมงมาไม่นานเพคะ”

“อีก! จริงรี”

“ดีแล้วล่ะเพคะ ต้องเกียจคร้านแบบนี้ถึงจะเรียกว่า
วันหยุดได้เต็มปาก”

ฉันกระวีกระวาดลุกขึ้นทันที

“มารี เตรียมชุดฝึกให้ข้าเร็ว”

ทุกวัน ฉันจะเริ่มเช้าวันใหม่ด้วยการฝึกฟันดาบ

หากฝึกฝนเรื่องกำลังกายจนครบหลักสูตร ฉันก็จะได้
เรียนเพลงดาบลูอินเทอร์บที่สามที่สามารถนำไปใช้ได้จริง
ช่วงนี้ฉันจึงตั้งใจเป็นพิเศษ

กระทั่งระหว่างมาเยือนดินแดนทางเหนือ ฉันก็ยังไปร่วม
ฝึกกับกองอัศวินที่จะเริ่มฝึกกันช่วงรุ่งสาง ไม่เคยขาดลามาสาย
เลยแม้แต่ครั้งเดียว!

“มารี นี่มันอะไรกัน”

สิ่งที่มารีนำมาไม่ใช่ชุดฝึกซ้อม แต่กลับเป็นชุดกระโปรง
สีเหลืองสดใส

“เมื่อวานเจ้าหญิงทรงสัญญากับหม่อมฉันแล้วไม่ใช่หรือ
เพคะว่าจะใช้เวลาในวันหยุดให้เป็นวันหยุดจริงๆ จนกว่าจะ
เสด็จกลับถึงพระราชวัง”

นางตอบขณะถอดชุดนอนให้ฉัน

มารีที่ขยับมือเป็นระวิงตั้งชุดกระโปรงขึ้นมาถึงเอวฉัน
ตั้งแต่ตอนไหนก็ไม่รู้

“หม่อมฉันเตรียมพระกระยาหารใส่กล่องเอาไว้แล้ว
ท่านอื่นๆ ก็เตรียมตัวเสร็จแล้วเช่นกัน เหลือแค่อรอให้เจ้าหญิง
ตื่นบรรทมเท่านั้นเองเพคะ”

“ท่านอื่นๆ รี”

“เพคะ เจ้าชายเอิร์นนั้น เลดีฮิลเดการ์ต แล้วก็คุณชาย เรเวนอย่างไรล่ะเพคะ”

นี่แอบวางแผนกันไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย!

มารีหวีผมแสบกลางแล้วเกล้าเป็นแกละสองข้างอย่าง คล่องแคล่ว

จากนั้นก็ถือผ้าซาตินที่ถูกตัดเป็นเส้นสีเหลืองสดใส เช่นเดียวกับชุดชั้นในมา

นางนำผ้าซาตินนั้นมาผูกผมข้างละเส้นเป็นริบบิ้น จากนั้นก็มองเข้าไปในกระจกพร้อมกับยิ้มออกมาอย่างพึงพอใจ

“เอาละ เรียบร้อย! ทรงน่ารักมากเพคะ แบบนี้ค่อย เหมือนเด็กอายุสิบเอ็ดหน่อย”

ตัวฉันที่สะท้อนอยู่ในกระจกดูสดใสประหนึ่งว่าน้ำผลไม้ จะปะทุออกมาจากตัวได้จริงๆ

เรามาสำรวจดินแดนทางเหนือกัน ทุกวันที่ผ่านมาฉัน เลยเลือกใส่แต่ชุดสีเข้มเพื่อให้ดูเรียบร้อยทว่าสง่างาม

ทั้งชุดทั้งบรรยากาศต่างก็หม่นหมองจนพาให้อารมณ์ดิ่งตามไปด้วย แต่ตอนนี้ฉันกลับรู้สึกว่าการณ์ที่เคยหม่นหม่นค่อยๆ เบาลบายนขึ้น คงเพราะได้ใส่เสื้อผ้าสีสันสดใสละมั่ง

นอกจากนั้นสีหน้าของมารียังดูสดใสที่สุดเท่าที่เคยเห็นในช่วงไม่กี่วันมานี้ด้วย

ทุกคนต้องทำงานหนักกันเพราะฉันสินะ

เช่นนั้นถ้าฉันพัก ทุกคนก็จะได้พักด้วยใช่ไหม

ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว วันนี้พักสักหน่อยอย่างที่มารีว่าก็แล้วกัน

เมื่อเปิดประตูออกไปก็พบกับพีอีลเดการ์ด พีเออร์นั้น และเรเวนนั่งเรียงกันอยู่ในห้องรับรองที่เชื่อมกับห้องนอน

และผู้ชายข้างๆ พีอีลเดการ์ดนั้น...คิลเลียน! เขามาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร

แน่นอนว่าคิลเลียนต้องเข้าร่วมการสำรวจทางเหนือด้วยในฐานะอัศวินศักดิ์สิทธิ์ แต่ไม่มีอะไรมากกว่านั้น

ระหว่างทางมาที่นี่ ฉันก็มีเหลือบมองเขาบ้าง แต่ด้วยความยุ่งวุ่นวายและบรรยากาศสุดมาคู้ทำให้ฉันไม่มีเวลาไปสนใจเขาเท่าไร

พอเห็นฉันมองเขาด้วยสีหน้าตกใจ พีอีลเดการ์ดก็วิ่งเข้ามา ยืนข้างๆ แล้วขยิบตาให้ทีหนึ่ง

“เซอร์คิลเลียนจะไปกับเราด้วย”

ดูท่าแล้วคนที่เรียกเขามาคงจะเป็นพี่สาวเองสินะ

พีอีลเดการ์ดยังคงเข้าใจผิดว่าคิลเลียนเป็นรักแรกของฉัน ทั้งยังถึงขั้นดึงพีเอิร์นหนักกับเรเวนไปเข้าร่วมกระบวนการอีกต่างหาก

“ในฐานะอัศวินอารักขานะ ปกติแค่ฆ่าคนเดียวก็นพอ แต่นี่คือดินแดนทางเหนือ กันไว้ดีกว่าแก้”

พีเอิร์นหันพูดด้วยสีหน้าบึ้งตึง

เรเวนวิ่งตุ๊กๆ มาจับมือฉันแล้วดึงออกไปนอกห้อง

จากนั้นก็ได้ยินเสียงฝีเท้าหนัก ๆ ดังตามมาก่อนที่มีมืออีกข้างจะโดนพีเออร์นั้นฉวยเอาไว้

ทั้งสองคนยืนขนานบ่าข้างฉันเหมือนผู้คุมนักโทษแล้วถึงเดินไปพร้อมกัน

ถ้าอย่างนั้นข้างหลังก็เหลือแค่พีอีลเดการ์ดกับคิลเลียนนะสิ

เสียงหัวเราะสดใสของพีอีลเดการ์ดและน้ำเสียงสุขุมลุ่มลึกของคิลเลียนช่างน่าฟังไม่ต่างจากเสียงดนตรี

ดี ถ้าเพื่อสองคนนั้นละก็!

ฉันกระชับมือพีเออร์นั้นกับเรเวนแล้วเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น

สถานที่ที่เราจะมาปิกนิกกันวันนี้ก็คือ ‘เนินเขาทั้งมวลแห่งโลกา’ หลังปราสาทวินเทอร์

แม้จะค่อนข้างชันจนเดินขึ้นลำบาก แต่ก็ยังถือว่าโชคดี เพราะถึงจะเป็นหน้าร้อนแต่ระดับความชื้นไม่สูงมากเหมือนใน

นครหลวง เนื่องจากดินแดนทางเหนืออยู่ในเขตสูงและมีสภาพอากาศแห้งแล้งนั่นเอง

พอขึ้นไปถึงยอดเขา สายลมเย็นสดชื่นจากภูเขาน้ำแข็งในเทือกเขาเบลฟาร์ก็พัดมาต้อนรับเราเต็มๆ

เราต่างพร้อมใจกันหยุดยืนและกางแขนรับลม

รอยยิ้มผุดขึ้นตรงมุมปาก

จากตรงนี้สามารถเห็นปราสาทหินเทอร์และหมู่บ้านที่อยู่รายรอบได้อย่างชัดเจน ที่นี้เต็มไปด้วยต้นไม้ขนาดใหญ่ บ้านส่วนใหญ่จึงสร้างจากไม้เป็นหลัก

หลังพักจนเหนื่อยเริ่มแห้ง พวกฉันก็ช่วยกันปูเสื่อและนำอาหารออกมาวาง

อาหารส่วนใหญ่เป็นรูปแบบที่ฉันไม่เคยเห็น ดูแล้วคงจะเป็นอาหารของทางเหนือนั่นแหละ

อาหารทางเหนือนั้นจะมีรสเผ็ด ถึงอย่างนั้นก็ทำให้เสพติดจนต้องกินต่อไปเรื่อยๆ แม้ว่าปากจะตะโกนถามหาน้ำก็ตาม

หลังจากกินเสร็จ พี่ฮิลเดการ์ดก็แหงนหน้าขึ้นมองต้นไม้
ที่ให้ร่มเงาพวกเราอยู่

“ต้นไม้ต้นนี้เหมือนต้นโอ๊กในสวนเขาวงกตเลยนะ”

ทุกคนไล่สายตาขึ้นไปตามพี่ฮิลเดการ์ด พอดีกับที่มีสาย
ลมพัดเข้ามาวูบหนึ่งพาให้ใบไม้โยกไหวจนแสงแดดตกกระทบ
ใบหน้า

“ลมดีจัง นี่ถ้ามีชิงช้าด้วยก็คงดี”

ในเมื่อมันเป็นความปรารถนาของพี่สาวคนสวยของฉัน
ทั้งที ฉันก็ต้องจัดให้อยู่แล้ว

ฉันหยิบถุงผ้าเวทมนตร์ออกมาจากด้านในชุดกระโปรง

ความหาอยู่สักพักก็เจอเชือกเกลียวยาวเพื่อยกกับไม้
ขนาดพอเหมาะ

“เจ้าจะเอาของแบบนี้มาด้วยทำไม”

พี่เอิร์นนั้นเอ่ยปากถามอย่างไม่อยากเชื่อ

มันคือของที่ฉันเก็บมาตอนที่ยังเข้าๆ ออกๆ กองทหาร
กว้างเขายักษ์อยู่บ่อยๆ

จากที่ฟังเรื่องราวของพวกเขาที่รับจ้างมา เชือกเกลียว
มักจะใช้สำหรับการหนีหรือลักลอบเข้าไปยังที่ใดที่หนึ่ง ส่วนไม้
ก็เอาไว้ใช้เป็นโล่กำบังเวลาฉกเงินได้ดี

แต่ฉันไม่อาจบอกไปตามจริงได้จึงต้องปั้นน้ำเป็นตัวให้
พอฟังขึ้น

“ข้าเป็นนักบุญหญิงนะ เรื่องแค่นี้ข้าเห็นอยู่แล้วละนะ”

“ลิขของข้ายอดเยี่ยมอย่างที่คิดเลย”

พีฮิลเดการ์ดพูดขึ้นด้วยความประทับใจ

พีเออร์นั้นยกนิ้วโป้งให้ทั้งสองข้าง ส่วนเรเวนก็พยักหน้า
เป็นเชิงว่าเห็นด้วย

ทุกคนจิตใจดีจนเชื่อเรื่องไร้สาระทุกอย่างที่ฉันพูด แต่
ทำไมฉันถึงรู้สึกขัดเขินอย่างนี้กันนะ

ฉันกระแอมไอแล้วชูเชือกเส้นหนาขึ้นมาเพื่อเปลี่ยนเรื่อง